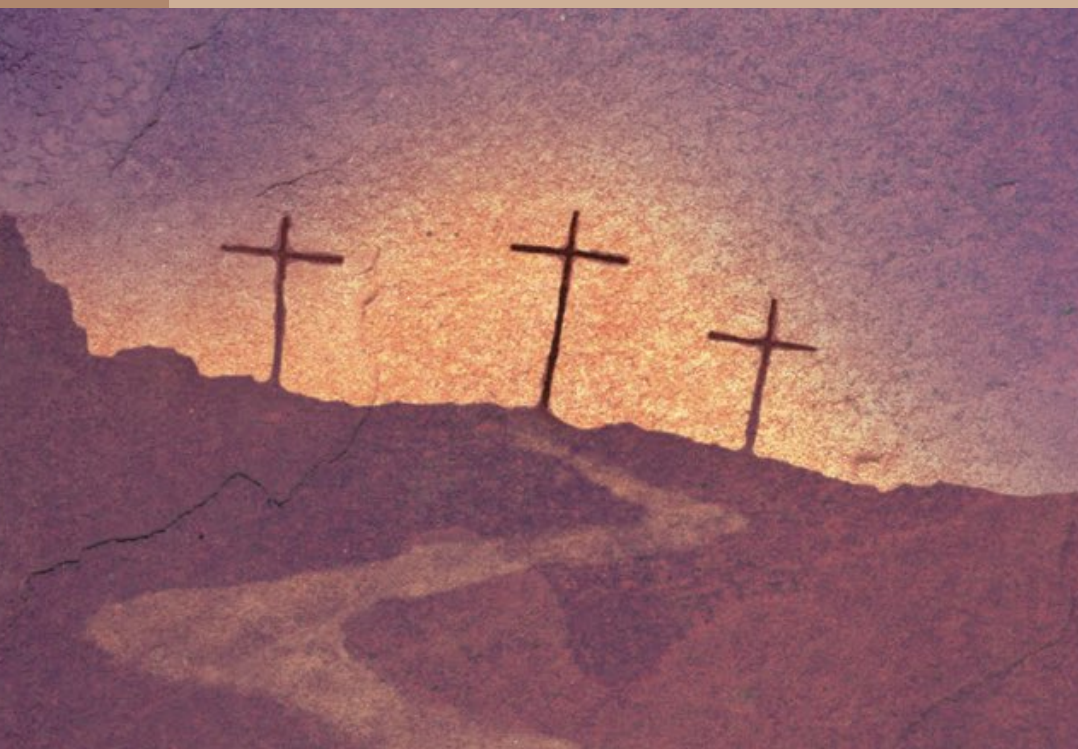

Дар зери аломати Ҷолҷолто

Рой Ҳессион

Рой Ҳессион

Дар зери аломати Ҷолҷолто

„Агар касе хоҳад аз ақиби
Ман биёяд,
бояд хештанро инкор кунад ва
салиби худро бардошта,
Маро пайравӣ намояд“
(Луқо 9:23).

Тарҷума аз англисӣ Roy Hession “The Calvary Road”

Originally published 1950

CHRISTIAN LITERATURE CRUSADE

51 The Dean, Alresford, Hampshire SO24 9BJ

Originally published in English as *Calvary Road* by Roy Hession.

© 1950 by Christian Literature Crusade

© 1995 Revised Edition

© 2000 for the Tajik edition. Translated by permission. All rights reserved.

Сарсухан

Ман китоби „Дар зери аломати Ҷолҷолто“-ро дар таърихи калисо яке аз китобҳои аз ҷиҳати методика хеле пурмазмун ва муҳимтарин мешуморам.

Садҳо ҳазор нусхаҳои ин китоб дар тамоми ҷаҳон ба даҳҳо забонҳо паҳн шудаанд. Ман бо камоли хурсандӣ дӯсти наздики Рой Хессион будам ва шояд он будам, ки ҷӣ ӯ тавр ақидаҳои худро дар зиндагӣ ба амал меоварад.

Ман боварии калон дорам, ки акнун, вақте ки мо ба соли 2000-ум қадам мемонем, ин китоб аз ҳарвақта дида муҳимтар аст. Барои хондани он якчанд соат даркор мешавад, аммо ин моро барои тамоми зиндагӣ дорони қувват намуда, ба ғалаба меорад. Бехтараш онро оғиз ва фидокорона хонед. Кӯшиш кунед, агар мумкин бошад, якчанд нусхаҳои иловагӣ дарёфт кунед ва ба шиносони худ диҳед. Вақте ки шумо ба ғалаба наздик мешавед, он гоҳ натиҷаҳои аҷоибро пай мебаред.

Ҷорҷ Вервер
1995

Муқаддима

И н китоб бори аввал дар моҳи феввали соли 1950 аз чоп баромада буд. Акнун, баъд аз гузаштани якчанд солҳо, ман беш аз пеш боварӣ дорам, ки ҳақиқатҳои дар он баёншуда асоси ҳамаи ҳаракатҳоро барои бунёди дин ташкил медиҳанд, ки ба воситаи он Худо Калисои худро дар соатҳои харобӣ ва таназзули он барои ҳаёти нав даъват мекунад. Ҳаракат барои эҳёи имон на танҳо ёдоварии гузаштаи пурифтихор, ин ҳамон аст, ки дар кишварҳои гуногуни ҷаҳон рӯй дода истодааст. Албатта, намудҳои зоҳирии ин ҳаракат гуногунанд, аммо ботинан мазмуни абадии он доимо бетағйир аст — ин таҷрибаи нави маҳкум кардани гуноҳ, фаҳмиши нави салиби Исо ва начот, кӯшиши нав ба сӯи фурутанӣ, тавба, омурзиш ва навшавӣ; ин эҳсоси хурсандиовари қуввати хуни Исо аст, ки пурра аз гуноҳ пок мекунад, ва чизеро ки гуноҳ шикаст ва сарнагун кард, аз нав барпо намуда, ҳамаи онро шифо медиҳад: ин дарки нави Рӯҳи Муқаддас ва қобилияти Ӯ барои амал кардани қори Худ ба воситаи одамони Худ мебошад; ва ниҳоят, ин чамъ намудани нави гумроҳон гирди Исо аст. Азбаски ин ҳозир дар кишварҳои гуногуни рӯи ҷаҳон рӯй медиҳад, ин варақҳо барои хонандаи имрӯза махсусан муҳиманд ва ман боварӣ дорам, ки онҳо — бо баракати Худо — ба бисёриҳо мадад мерасонанд, ки ба назди салиб оянд ва бо иқроршавии харобӣ ва беасосии худ ба таваллуди тозаи рӯҳӣ тайёр буданашонро исбот кунанд.

Аз сарсухани Рой Ҳессион, ки моҳи январи соли 1988 навишта шудааст.

Мо мехоҳем ба таври оддӣ ба масъалаи эҳё наздик шавем. Эҳё — ин ҳаёти Исои Худованд аст, ки ба дилҳои одамон нур мепошад. Исо ҳама вақт ғолиб аст. Дар осмонҳо доимо ғалабаи Уро ҳамду сано мегӯянд. Таҷрибаи мо шояд бефоида ва нодаркор бошад — У ҳеҷ вақт шикаст наметӯрад. Қудрати У беандоза калон аст. Аз мо танҳо як чиз лозим аст — барқарор кардани муносибатҳои дуруст бо У.

Дар он сурат мо дида метавонем, ки чӣ хел қуввати У дар дили мо, дар зиндагӣ хизмати мо зоҳир мегардад, ва ҳаёти ғолибонаи У моро фаро мегирад ва аз мо ба дигарон паҳн хоҳад шуд. Ин аст ҳақиқати эҳё.

Агар мо хоҳем бо У муносибатҳои дуруст барқарор намоем, дар навбати аввал, мо бояд аниқ бифаҳмем, ки иродаи мо ба иродаи У бояд итоат кунад. Мағлуб шудан — ин саршавии эҳё аст. Ин дарднок аст, гӯё обрӯи худро паст задан аст, аммо ин ягона роҳ аст. Маънои он ин аст: „на ман, балки Исои Масеҳ“. Беҳуда нест, ки „С“ хамшудаи „I“ аст. Агар мо сарбаландии „ман“-ро шикаст надихем, Исои Худованд дар мо зиндагӣ карда, Худо ба воситаи мо зоҳир гардонда наметавонад. Ин ба мо ишора медиҳад, ки худдӯстдорӣ ва беитоати „ман“, ки худро бегуноҳ мегӯяд, ҳама вақт бо фикри худ рафтор мекунад, ҳақ будани худро исбот мекунад ва дар ҷустуҷӯи худситоишӣ аст, дар охир сари худро дар назди иродаи Худо ҳам мекунад, аз ноҳақ будани худ пушаймон мешавад, ба Исо роҳ медиҳад, аз ҳукуки худ даст мекашад, ғурури худро мепартояд, то ки Исо бар ҳамаи он роҳбар шавад ва ҳамаи он бошад. Бо суханҳои дигар гӯем, ин марги манмани мо ва ҳамаи он чизҳост, ки аз вай бармеоянд.

Агар аз рӯи вичдон ба зиндагии масеҳии худ назар андозем, албатта дида метавонем, ки то чӣ андоза дар ҳар яки мо худсарӣ ҳаст. Аз ҳад зиёд, маҳз „ман“, худсарии мо кӯшиш мекунад, ки зиндагии масеҳӣ барад (худи факте, ки мо калимаи „кӯшиш“-ро истифода мебарем, ба

мо нишон медиҳад, ки масъулият дар зиммаи „ман“ аст). Маҳз „ман“ меҳоҳад дар корҳои масеҳӣ иштирок кунад. Маҳз „ман“ ба ҳашм меояд, ҳасад мебарад, ҳафа мешавад, танқид мекунад ва азоб мекашад. Маҳз „ман“ нисбат ба дигарон бераҳму оштинопазир аст. Маҳз „ман“ дудила, шахшуда ва дамдузд аст. Аҷоиб нест, ки мо мӯҳтоҷи оромӣ ҳастем. То он даме ки моро худсарӣ идора мекунад, Худо бо мо ҳеҷ кор карда наметавонад, чунки самараи Рӯҳ (нигаред: Ғал.5), ки Худо ба мо додан меҳоҳад, зухуроти комилан муҳолифи рӯҳи якравӣ ва беитоати дар дохили мо аст ва ҳамчун шартӣ аввалин талаб мекунад, ки „ман“ бояд шикаст хӯрад.

Шикаст додани худсарӣ — ин ҳам кори Худо ва ҳам кори мо аст. Худо ба мо таъсир мерасонад, аммо интиҳоб дар дасти мо аст. Агар дар ҷустуҷӯи алоқа бо Худо мо дар ҳақиқат гуноҳи худро ба гардан гирем, Ё ба мо ба худписандии „ман“, ки ба Худо дард мерасонад, ишорат мекунад. Дар чунин лаҳза мо метавонем якравӣ карда, аз тавба даст кашем, ё баръакс, сари худро ҳам карда гӯем: „Хуб, Худованд“. Ҳаррӯза дилшикаста будан дар зиндагӣ — бо айбдор кардани Худо розӣ шудан аст. Азбаски ҳиссиёти гуноҳ доимӣ аст, мо бояд ҳама вақт дилшикаста бошем. Вақте мо мебинем, ки барои он аз манфиатҳои худ даст кашидан ва албатта иқрор шудан даркор аст, мо фаҳмида метавонем, ки ин чӣ хел гаронбаҳо аст.

Бо ҳамин сабаб мо танҳо дар назди салиби Исо дилшикаста шуда метавонем, на дар ягон ҷои дигар. Омодагии Исо барои тоб овардан ба азобу таҳқирҳо баҳри мо далели раднашавандаест, ки мо ҳам бояд обрӯи худро паст кунем. Мо Ҳамонро мебинем, ки дар „сурати Худо аст“, вале баробарии Худо бо Худо чун вазъияти фойданок намешуморад, ва онро саҳт дошта наменстад, балки баҳри мо шуда аз он даст мекашад ва сурати бандаро қабул мекунад — банди Худо ва банди одамон. Мо Ҳамонро мебинем, ки барои надоштани ягон ҳақ, ягон ҷои зистан ва ягон чизи шахсӣ омода аст; барои тоб овардани таҳқир ва дар ҷавоб хомӯш будан омода аст; омода аст, ки одамон Ёро зери по кунанд, аммо зиддият нишон надиҳад ва худро ҳимоя накунад. Аммо аз ҳама муҳим ин аст, ки мо дида тавонем чӣ хел Ё хор аст, вақте ки бо итоат ба Ҷолҷолто равона шуд, то ки ба бузи бахшоиш табдил ёбад ва гуноҳҳои одамонро ба гардани худ гирад. Дар таронаи нубувват Ё мегӯяд: „Валекин ман кирм ҳастам, ва на одамизод“ (Заб. 21:7). Касоне ки дар минтақаҳои тропикӣ буданд, нақл мекунанд, ки мор ва кирм дар вазъияти хатарнок рафторашон тамоман ба якдигар мувофиқ нестанд. Мор сарашро боло мекунад, фишшас мезанад ва меҳоҳад дар ҷавоб зарба занад — ин аст инъикоси

аниқи худсарӣ. Вале кирм ягон зиддият нишон намедиҳад, ӯ имконият медиҳад бо худ чӣ коре ки хоҳанд, кунанд, ба ҳар тараф партоянд ё бо по зер кунанд; ин аст нишонаи итоати ҳақиқӣ. Исо розӣ шуд, ки баҳри мо кирм гардад, на одамизод. Ў бо ин роҳ рафт, чунки мефаҳмид, ки мо ҳам ба кирмҳо хоҳем табдил ёфт, барои гуноҳҳои худ аз ҳама ҳуқуқҳо маҳрум хоҳем шуд, ғайр аз ҳақ ба дузах. Имрӯз Ў моро даъват мекунад, ки ҷои ҳақиқии худро гирем — ҷои кирмро — баҳри Ў ва бо Ў. Тамоми мавъизаи болои кӯҳ бо таълимот дар бораи фурутанӣ, муҳаббат нисбат ба душманон ва бахшидан аз он бармеояд, ки мавқеи мо маҳз ҳамин аст. Аммо танҳо фаҳмиши он муҳаббат моро ба итоаткунӣ маҷбур карда метавонад, Муҳаббате, ки баҳри мо ба азобу беобрӯгӣ тоб оварда тавонист.

Худовандо, қатъ гардон ғурурамро, худсарии „ман“-ро,
Мадад намо, ки сарамро ҳам карда бимирам,
Чашмонамро дур накунам аз он,
Ки барои ман дар Ҷолҷолто сарро ҳам кард.

Аммо куштани „Ман“ якбора ва доимӣ нахоҳад иҷро шуд. Вай ҳамон вақт оғоз меёбад, ки Худо айбҳои моро бори аввал нишон медиҳад. „Ҳамеша мамоти Исои Худовандро дар бадани худ бардошта мегардем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мо зоҳир шавад“ (2 Қўр. 4:10). Дар як рӯз мо ҳазор бор дар интиҳоб ҳастем. Вале сухан на дар бораи нақшаҳои мо, вақтамон, пулҳо ва завқҳои мо меравад. Сухан дар бораи бахшишҳои доимӣ нисбат ба одамони атрофи мо меравад; ин нишонаи дурусти итоат ба Худо аст. Ҳар як беобрӯӣ, ҳар кадом хафақунандаи мо ва ситамгар — ин силоҳи Худо аст, ки моро фурутан месозад, то маҷрои чуқуре ба вучуд ояд, ки ба воситаи он дар мо ҳаёти Исо паҳн шавад.

Мефаҳмед, ягона зиндагӣ, ки Худоро хурсанд мекунад ва бо ғалаба анҷом меёбад — новобаста ба кӯшиши мо, на зиндагии мо, балки ҳаёти Ўст. Азбаски диққатамон ба худ нигарон аст ва ин муҳолифи зиндагии Ў аст, мо наметавонем ҳаёти худро бо ҳаёти Исо пур кунем, агар барои дар роҳи Худо зиндагиамонро барҳам додан тайёр набоем. Ва дар он интиҳоби маънавии мо бояд кӯмак кунад.

Косаҳои лабрешуда

Боби 2

Аммо дилшикастагӣ — ин фақат огози эҳё аст. Худи эҳё — ин ҳаёти пур аз Рӯҳулқудс аст, ҳаёти ғолибона аст. Агар ҳозир моро пурсанд, ки оё шумо аз Рӯҳулқудс пур ҳастед, чанде аз мо бо ҷуръат ҷавоби мусбат дода метавонем? Эҳё — ин имконият аст дар ҳар лаҳза ҷавоби тасдиқона додан. Чунин ҷавоб на барои таъриф кардан аст, балки пур аз Рӯҳулқудс будан — ин пурра ва комилан хизмати Худо аст; ба кулӣ ғайи ӯ аст. Ягона чизе, ки аз мо талаб карда мешавад — ин изҳор кардани „ман“-и ҳолӣ ва шикастёфта ва рухсат ба ӯ додан аст, то ки моро пур кунад. Эндрю Маррэй гуфта буд: „Мисли об, ки ҳамаи ҷойҳои чуқурро ёфта пур мекунад, қувват ва қудрати Худо дар ҳама вақт шуморо пур мекунад, ки Худо шуморо пастзадаю заиф пайдо мекунад“. Рамзе, ки тавонист барои мо оддитару фаҳмотар зоҳир гардад, ин дили одам аст дар шакли косае, ки мо ба Исо бо хоҳишу гарму ҷӯшон дароз мекунем, то ки ӯ онро бо „оби ҳаёт“ пур кунад. Тасаввур кунед, ки Исо дар кӯзаи тиллоӣ „оби ҳаёт“-ро оварда истодааст. Аз байни мо гузашта, ӯ ба косаҳои мо назар меандозад ва агар онҳо тоза бошанд, онҳоро то лаби он пур мекунад. Модоме ки Исо ҳамеша бо мо аст, косаҳои мо низ ҳама вақт пур хоҳанд буд. Довуд низ чизеро ба монанди ин дар назар дошт, вақте ки мегуфт: „Косаи ман лабреш шуд“. Осиштагии Худо, ки дар дилҳои мо ҳукмфармоӣ мекунад ва барои худи мо ва барои дигарон пур аз баракат аст — ин аст эҳё. Одамон фикр мекунанд, ки шикаст додани худсарии „ман“ онҳоро бадбахт мекунад, аммо, баръакс, ин тавр нест. Маҳз хоҳиши онро муҳофизат намудан моро ба бадбахти маҳкум мекунад. Ҳар қадар зиёд мо дар бораи марг бо ӯ фаҳмида тавонем, ҳама қадар зиёдтар дар бораи ҳаёти ӯ дар мо фаҳмида метавонем, яъне дар бораи осудагӣ хурсандии ҳақиқӣ. Зиёда аз ин, ҳаёти ӯ ба воситаи мо ба одамони роҳгумзада ҷорӣ мешавад ва дар бораи наҷоти онҳо ғамхорӣ мекунад, инчунин ба бародарон ва хоҳарони мо барои баракат додан ҷорӣ мешавад.

Бо хун пок шудан

Вакте ки Ў аз пеши мо мегузарад, ягона чизе, ки барои косаҳои моро пур кардан ба Исо халал мерасонад — ин гуноҳ аст, дар ҳар гуна намудҳои бешумори он. Исои Худованд косаҳои чиркинро пур намекунад. Ҳар он чизе, ки аз „ман“ ба вучуд меояд, ҳар қадар бошад ҳам, гуноҳ аст. Худписандӣ ва мағрурият дар қор гуноҳ аст. Раҳмдили нисбат ба худ дар озмоишҳо ва мушкилиҳои зиндагӣ, пулпарасти дар тичорат ё қорҳои масеҳӣ, ишратдӯсти дар вақти дамгирӣ — ҳамаи ин гуноҳ аст. Ҳиссиёти баланд, зудранҷӣ, хашмгинӣ, тайёр будан барои ҷавоби рад додан ба дигарон, ва инчунин шармгинӣ, дамдузӣ ва тарсноки — ҳамаи ин аз „ман“ рӯй медиҳад, ин гуноҳ аст ва косаҳои моро чиркин мекунад². Аммо ҳамаи онҳо дар ҳамон косае ҷой гирифтаанд, ки Исо дар як лаҳзае Худро аз он ақиб кашид, вале онро дар Ҷолҷолто Ў то охир ҳолӣ кард — дар косаи гуноҳҳои мо. Агар мо ба Исо иҷозат диҳем то ба мо нишон диҳад, ки дар даруни он косаҳои мо чӣ ҳаст ва баъд онҳоро ба назди Ў оварем, он гоҳ Ў бо хуни қиматбаҳои Худ, ки то ҳол барои гуноҳҳои мо мерезад, косаҳои моро пок мекунад. Ин на танҳо бахшидани гуноҳҳо мешавад, балки аз беобрӯӣ ва расвой пок шудан аст, то ин ки мо „дигар ҳеч идроки гуноҳҳоро надошта бошем“ (Ибр. 10:2). Косаҳои моро пок намуда, Ў бо Рӯҳи Муқаддаси Худ онро то лабреш шуданаш пур мекунад. Ва ин хуни қиматбаҳоро мо метавонем ҳар рӯз истифода барем. Тасаввур кунед, ки шумо ба Исои Худованд иҷозат додед, ки косаи шуморо пок кунад ва онро то лабҳои шумо пур кунад, вале ногаҳон ягон чиз рӯй медиҳад ва шумо дар таъсири ҳасад ё зудранҷӣ мешавед. Натиҷааш чист? Косаи шумо чиркин мешавад ва он чӣ дар вай ҳаст, аз лабҳои он намерезад. Агар мо ҳама вақт ин тавр „афтем“, он гоҳ косаҳои мо пур нахоҳанд шуд.

Агар мо эҳёи доимиро фаҳмидан хоҳем, косаҳои худро бояд дар тозагӣ нигоҳ дорем. Эҳёи мо баъзе вақтҳо на бо Иродаи Худо қатъ мегардад, ки дар таърих чун аз нав бунёдшавии ин ё он солҳо мемунад. Ин танҳо бо сабаби гуноҳ рӯй медиҳад — аз он гуноҳҳои майда, ки шайтон ба косаҳои мо мепартояд. Аммо, агар ба Ҷолҷолто омада, мо қобилияти хуни Исоро барои нобуд сохтани гуноҳҳо фаҳмида тавонем, пас мо сирри дар тозагӣ ва пуррагӣ доштани косаҳои худро кушодаем. Чӣ хел шавке ки дар шумо ба вучуд наояд, ҳасад, норозигӣ ё хашмгинӣ, — фавран онро ба Исо гӯед ва хоҳиш кунед, ки бо қуввати хуни Худ шуморо аз он дур кунад. Шумо мебинед, ки васваса нобуд шуд, хурсандӣ ва оромӣ аз нав барқарор шуд ва косаи шумо пур шуд. Ҳар қадар

тезтар барои чунин покшавӣ биёед, ҳамон қадар камтар ин барин васвасаҳо пайдо мешаванд. Аммо бо шарте худро пок карда метавонед, ки аввалан ночизии худро дар назди Худо изҳор кунед. Фарз мекунем, хислатҳои муайяни ягон шахс моро ба ҳашм меорад. Кифоя нест, ки ба Ҷолҷолто ҳиссиёти ҳашмгинонаи худро оварем. Аввалан мо бояд дилшикаста шавем, яъне дар ин масъала бояд ба Худо итоат кунем ва ин шахс ва рафтори ӯро нисбати мо чун хости Худо қабул кунем. Баъди он мо метавонем барои амали нодуруст назди Исо тавба кунем, чунки медонем, ки хуни ӯ гуноҳи моро мешӯяд. Аз гуноҳ пок шуда, биёед ашк намержезем ва дарунгирифта намешавем, беҳтараш чашмонамонро ба Худованди ғалабаовари мо менигаронем ва ӯро ҳамду сано меғуем, барои он ки ӯ мисли пештара мағлубнашаванда аст. Як қоидаи оддӣ, лекин ҳамаро фаро мегирифта вучуд дорад, ки бо ёрдами он Каломи Худо роҳгардии моро бо Исо ба тартиб меоварад ва нишон медиҳад, ки мо гуноҳ кардем. Дар нома ба Қўлассиён 3:15 гуфта мешавад: „Бигзор дар дилҳои шумо ороишҳои Худо ҳукмфармо бошад“. Ҳамаи он ки ороишҳои Худоро дар дилҳои мо байрон мекунад, ҳатто ягон чизи хурд ва дар назари аввал ба гуноҳ монандӣ надошта — ин гуноҳ аст. Ороишҳои Худо бояд „ҳукмфармой“ кунад ё, агар айнан тарҷума кунем, дар дилҳои мо „довар бошад“. Вақте ки довари воҳурии футбол ҳуштак мекашад, бозӣ бояд ба анҷом расад, зеро ба беинтизомӣ роҳ дода шудааст. Вақте ки мо аз ороишҳои Худо маҳрум мешавем, дар дилҳои мо довар ҳуштак мекашад! Биёед як дам истем ва аз Худо хоҳиш кунем, то ба мо нишон диҳад, ки дар кучо бетартибӣ аст. Дар назди ӯ барои гуноҳоямон, ки ӯ ба мо нишон медиҳад, тавба кунем ва ороишҳои Худо бо хуни Исо дар мо барқарор мешавад ва мо бо косаҳои лабрезшуда роҳи худро давом медиҳем. Агар Худо ороишҳои Худро ба мо барнагардонад, ин чунин маъно дорад, ки мо ҳоло дар ҳақиқат тавба накардаем.

Мумкин аст, мо бояд на танҳо аз Худо, балки боз аз ягон каси дигар баҳиш пурсем. Мумкин аст, мисли пештара мо ҳисоб мекунем, ки на мо, балки каси дигар айбдор аст. Агар мо аз ороишҳои Худо маҳрум шуда бошем, он гоҳ маълум аст, ки айби кӣ аст. Аз ороишҳои Худо мо танҳо барои он маҳрум гаштаем, ки худӣ мо гуноҳкорем, на аз барои гуноҳҳои дигарон. Худо меҳодад захмҳои гуноҳҳои моро нишон диҳад ва мо дар ҳамон ҳолат бо ороишҳои Худо худро пур карда метавонем, ки ба покшавӣ тайёр будамоноро изҳор кунем. Чӣ талаботҳои содда ва дар айни замон баланд пешниҳод мешаванд ба касе ки меҳодад тахти роҳбарии ороишҳои Худо бошад, яъне Рӯҳи Муқаддас, на чизи дигар!

Агар мо тайёр бошем, ки озоиштагии Худо дар зиндагии мо ҳукмфармо бошад, он гоҳ сергапӣ, одати фармондеҳӣ ба одамон, бедикқатӣ ва дигар чизҳо, то чизҳои хурд, ки нишонаҳои худбинӣ аст, ҳамчун гуноҳ фош карда мешаванд. Моро лозим меояд ҳар қадар бештар дар давоми рӯз бо сабабҳои хурд бо хуни Исо худро пок намоем ва ногаҳон барои худ зоҳир мегардонем, ки мо бо роҳи фурутанӣ рафта истодаем. Аммо Исо дар ин фурутанӣ бо оллиҳимматию меҳрубониаш Худо зоҳир мегардонад.

Бо вуҷуди он бисёрии мо кайҳо боз ба ҳуштак кашидани довар аҳамият намедихем, ҳатто онро намешунавем. Рӯз аз рӯз мо эҳтиёҷи пок шуданро ҳис намекунем ва сабаби пушаймон шуданро намебинем. Одатан ҳатто тасаввур намекунем, ки чӣ хел дар ҳолати бад ҳастем. Пеш аз он ки аз Худо бо нолиш бипурсем, то ба мо дар кучо ба кор бурдани хуни Исоро нишон диҳад, дилҳои мо бояд хоҳиши зиёди бо Худо алоқа доштанро дошта бошад. Дар аввал Ё ба мо як гуноҳро нишон медиҳад ва қадами аввалини эҳёи мо итоаткунӣ ва фурутанӣ хоҳад буд, ки бо онҳо мо ба ин гуноҳи худ иқрор мешавем.

Роҳи мушоракат

Боби 3

Натиҷаи гуноҳкории одам ва он ки на Худоро, балки худро дар маркази зиндагии худ гузошт, ҷудогӣ на фақат аз Худо, инчунин аз дигар одамон буд. Бевосита аз пайи нақл дар бораи ҷанҷоли якуми одам бо Худо (Ҳастӣ 3) нақли дигаре дар бораи ҷанҷоли якуми одам бо дӯсти худ меояд (боби 4), ки он ҷо Қобил Ҳобилро мекушад. Гуноҳкорӣ чунин маъно дорад, ки мо „ҳар яке бо роҳи худ мерафтем“ (Иш. 53:6). Агар ман роҳи худро аз Худо баландтар ҳисобам, бешубҳа маълум аст, ки ман ғайр аз роҳи худ бо роҳи дигар кас рафтан наметаҳам. Одам барои он аз Худо новобаста будани худро арз мекунад, ки ба ғоидаи дигар одамон аз он даст кашад. Аммо дунё, ки дар он ҳар кас роҳи худро ҳимоя мекунад, дунёи мубориза, машаққатҳо, якдигарнофаҳмӣ, зиддиятҳо ва ҷанҷолҳо чизӣ дигаре нест.

Мақсади Исои Масеҳи Худованд дар солиб дар он буд, ки одамро на танҳо ба назди Худо, балки ба назди якдигар низ бозгардонад. Дар ҳақиқат, яке бе дигар вучуд дошта наметавонад. Чӣ қадар парраҳои чарх ба марказ наздик бошанд, ҳамон қадар онҳо ба якдигар наздиктаранд. Бо мо низ ҳамин чиз рӯй медиҳад, вақте ки мо ба Худо наздик мешавем. Агар мо бо бародарони масеҳии худ дар мушоракатҳо зич нашавем, ин чунин маъно дорад, ки мушоракати мо бо Худо бузург нест. Номии якуми Юҳанно (чӣ қадар чизҳои нав дар ин матн дар партави эҳёшавии имон ошкор мешаванд) таъкид мекунад, ки мушоракати ҷиддӣ ва ҳақиқӣ байни одаму Худо аз он озмуда мешавад, ки чӣ тавр ӯ бо бародарони имондор мушоракат дорад (1 Юҳ 2:9; 3:14–15; 4:20). Чанде аз мо аллакай дар бораи алоқаи зичи байни муносибатҳои мо бо бародарони имондор ва муносибати мо бо Худо фаҳмидаанд. Ҳар кадом монеа байни мо ва дигар одамон, ҳар қадар хурд бошад ҳам, монеаи байни мо ва Худо мешавад. Мо медонем, ки агар ин монеаҳо якбора барҳам нахӯранд, онҳо боз ҳам зиёдтар мешаванд, то даме ки мо аз Худо ва одамон бо девори сангин ҷудо буданамро дармеебем. Комилан фаҳмо аст, ки агар мо ба зиндагии нав

рухсат диҳем, ки дар мо чорӣ шавад, ин дар ягонагӣ бо Худо ва бародарони мо зоҳир мегардад, на дар ягон чизи дигар.

Нур ва торикӣ

Мушоракати ҳақиқӣ бо Худо ва бо бародаронамон дар кадом асос бунёд мегардад? Дар ин ҷо 1 Юҳанно 1:7 ба мо мадад мерасонад: „Аммо агар дар нур мегашта бошем, чунон ки Ӯ дар нур аст, бо якдигар мушоракат дорем ва Хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок менамояд“. Навиштаҷот мегӯяд, ки нур ошкор мекунад, аммо торикӣ пинҳон мекунад. Вақте ки ягон чиз моро фош мекунад ва чӣ тавре ки мо дар ҳақиқатан ҳастем, нишон медиҳад, — ин нур аст. „Аммо ҳамаи ин фош гардида, дар рӯшноӣ зоҳир мешавад“ (Эфсӯс. 5:13). Вале ҳамаи он чизе, ки мо мекунем, гап мезанем (ё хомӯшем), то ин ки ҳастии худро ё рафтори худро пинҳон кунем, — ин торикӣ аст.

Инак, натиҷаи якуми гуноҳ дар зиндагии мо — кӯшиши ҳарвақтаи ҳақиқати худро пинҳон доштан аст. Гуноҳ ачдодони моро маҷбур кард дар пушти дарахти боғ худро пинҳон кунанд ва то ҳол он ба мо ҳамин тавр таъсир мекунад.

Гуноҳ моро қалбакӣ, бесадокат, дурӯя, риёкор мекунад, маҷбур мекунад ҳақ будани худро исбот кунем ва дигаронро гуноҳкор шуморем — ва ин на танҳо дар калимаҳои рафтори мо, балки дар хомӯш будани мо низ зоҳир мегардад. Дар ояти шашум маҳз дар бораи ҳамин гуфта шудааст: мо „дар зулмот мегардем“. Дар баъзе аз мо гуноҳи ишоратшуда танҳо дар шармгинии мо (ҳамаи он чизе, ки „ман“ дорад, гуноҳ аст) ва дар самимияти сохта барои пинҳон намудани шармгинии худ зоҳир мегардад, аммо ба ҳар ҳол, ин дар торикӣ гаштан аст.

Ояти панҷуми ин боб тасдиқ мекунад, ки баръакси мо, „Худо нур аст“, яъне Худо ба ҳар кас ҳамаро кушоду равшан нишон медиҳад, ки дар асл ӯ чӣ хел аст. Оят чунин давом дорад „ва дар Ӯ ҳеҷ зулмоте нест“, яъне дар Худо ягон чизе ки ба нишонаҳои ночизи зулмот ва пинҳонкунӣ мувофиқат дошта бошад, мавҷуд нест.

Барои ҳамин, қомилан фаҳмо аст, ки дар ин ё он дараҷа дар зулмот мондан ва давом додани мушоракат бо Худо номумкин аст. Азбаски мо „дар зулмот мегардем“, мо наметавонем бо наздикон дар мушоракати самимӣ бошем, чунки мо дар назари онҳо симои бардурӯғ дорем, аммо бо ниқоб ҳеҷ кас наметавонад мушоракат кунад. Моро девори нихонкунӣ ҷудо мекунад.

Асоси ягонаи мушоракат

Асоси ягонаи мушоракати ҳақиқӣ бо Худо ва одам зиндагии ошкорона аст. „Аммо агар дар нур мегашта бошем, чунон ки ӯ дар нур аст, бо якдигар мушоракат дорем“. Дар нур гаштан пурра бар хилофи дар зулмот гаштан аст. Дар яке аз мавъизаҳои худ Сперчен³ инро чун „тайёр будан барои шинохтан ва шинохта шудан“ муайян мекунад. Вақте ки сухан дар бораи Худо меравад, ин маънои онро дорад, ки мо тайёр ҳастем дар бораи худамон тамоми ҳақиқатро фаҳмем ва насихатхоро қабул кунем. Мо ба азобҳои якуми вичдон итоат мекунем. Ба ҳамаи он чизе ки ӯ ба мо чун ба гуноҳ нишон медиҳад, мо бояд ҳамчун ба гуноҳ муносибат кунем, ҳеҷ чизро пинҳон накарда ва онро сафед накарда. Дар нур гаштан инро дар назар дорад, ки гуноҳҳои нав ба нави зиндагии мо фош мешаванд ва мо боварӣ ҳосил мекунем, ки бисёре аз он корҳои, ки карда будем, гуноҳ намешумурдем. Бо ин сабаб дар мо мумкин васваса ба вучуд меояд ва мо дар нур гаштанро рад мекунем ва ба паноҳгоҳе меравем. Аммо оят бо чунин суханҳои хуб давом дорад: „ва Хуни Писари ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок менамояд“. Агар ҳамаи он чизеро, ки нури Худо чун гуноҳ онро ошкор кард, мо қабул кунем ва ба сарчашмаи хуни ӯ орем, он гоҳ гуноҳ нест мешавад — аз мадди назари Худо ва аз дилҳои мо нест мешавад. Маънои қудрати ин хуни қиматбаҳо дар он аст, ки мо метавонем аз барфи тоза тозатар бошем. Аз ин бармеояд, ки агар мо ҳамеша дар нур зиндагӣ кунем ва иҷозат диҳем, ки хуни Исо моро пок кунад, он вақт мо бо Худо мушоракат пайдо мекунем.

Аммо мушоракати дар ин ҷо ваъдашуда на танҳо мушоракат бо Худо, балки инчунин „бо якдигар“ аст ва ин моро водор месозад, ки бо бародарони имондор дар нур гардем. Дар ҳар сурат, бо Худо „самимӣ“ будан ва „ғайрисамимӣ“ будан бо бародарони худ номумкин аст. Ин маънои онро дорад, ки чӣ тавре ки мо аз Худо ҳақиқатро доништан мехоҳем, бояд ҳамон гуна хоҳиши аз наздикон фаҳмидани онро дошта бошем. Бояд худро тайёр кунем, ки наздики мо ба мо рӯшанӣ кунад (ба ӯ низ ҳамчунин ёрдам кунем) ва барои он чизҳое, ки на аз рӯи нур аст, бо муҳаббат моро таъна бикунад. Мо на фақат бояд кӯшиш кунем фаҳмем, ки мо дар ҳақиқат кӣ ҳастем, балки инчунин имконият диҳем, ки ӯ моро шиносад. Инро дар назар дорем, ки мо бояд „ман“-и ботиниро аз онҳое, ки бояд бо онҳо сӯҳбат кунем, пинҳон надошта бошем. Мо рӯйбофӣ намекунем ва худро аз ҷиҳати хубӣ нишон намедихем ё худро сафед карда, бегуноҳии худро исбот

намекунем. Мо дар назди дигарон покдил мешавем. Мо аз бартарияти рӯҳии худ даст мекашем, гурури худро қатъ мегардонем, ҷуръат мекунем шӯҳрати худро паст занем, то бо бародарону хоҳарони масеҳӣ самимӣ бошем. Зимнан инро дар назар дорем, ки мо дар дилҳои худ нисбат ба дӯстони худ ҳеҷ ҳиссиёти бадро нигоҳ намедорем ва ба Худо барои начоту бахшиши онҳо дуо мекунем. Бо ин роҳ рафта, мо дида метавонем, ки мушоракати мо бо якдигар дар дараҷаи дигар аст ва муҳаббати мо нисбати якдигар кам намешавад, баръакс, меафзояд.

Ҳеҷ гуна асорат нест

Дар нур гаштан — ин танҳо ҳаёт бо Исо аст. Ва ин ҷо ягон ҳел маҷбуркунӣ лозим нест. Мо маҷбур нестем ҳама чизро дар бораи худ ба дигарон нақл кунем. Муҳимаш на амалиёт, балки муносибати мо оиди дар нур гаштан аст. Оё мо тайёр ҳастем бо наздики худ самимӣ бошем ва чӣ хеле ки Худо талаб мекунад, ҳамаашро ба ӯ гӯем? Пурра самимона будан, кушоду равшан будан — ин „ҷавшани нур“ аст. Мумкин баъзан мо шарманда мешавем, вале ин ба мо барои ба даст овардани ҳақиқати нав бо Исо ва пойдор кардани дониши нав дар бораи худ мадад мекунад. Мо ба фикре, ки Худо дар бораи мо ҳама чиро медонад, чунон одат кардаем, ки мумкин аст худамон ба ин сарфаҳм нарафта, дар бораи худ ҳақиқатро намедонем. Аммо агар ба одам чунин имконият диҳед, ки ӯ бо дигар кас то охир ростгӯӣ шавад, он гоҳ ӯ дар бораи худ ва гуноҳояш он чиро мефаҳмад, ки то ҳол намедонист. Ӯ хубтар фаҳмиданро сар мекунад, ки кадом тарафи зиндагии ӯ ба қурбонии начотбахши Исо мӯҳтоҷӣ дорад. Барои ҳамин, Яъқуб моро даъват мекунад, ки чун қоида „ба гуноҳҳои худ назди якдигар иқрор шавед“ (Яъқуб 5:16).

Аз 1 Юҳанно 1:7 чунин бармеояд, ки „дар нур гашта“ мо имконият дорем „бо якдигар дар мушоракат бошем“. Ва мушоракати мо чӣ ҳел мешавад, агар ҳамаи мо бо як роҳ биравем! Шояд, агар ҳар кас тайёр бошад, ки худро гуноҳкор шуморад ва дар назди салиби Исо рози дил кунад, муҳаббат аз як кас ба дигар кас мегузарад. Вақте ки монеаҳо барҳам меҳӯранд ва ниқобро аз рӯй мекашанд, Худо имконият дорад, ки моро бо Худ ягона созад. Ғайр аз ин, ин гуна мушоракат ба мо ҳиссиёти бехатарии пурраро медиҳад. Мо набояд дигар тарсем, ки дигарон дар бораи мо ганда фикр мекунанд ё фикри худро дар бораи мо пинҳон медоранд. Мо медонем, ки дар мушоракате, ки бо роҳ гаштани якҷоя дар нур дар пеши салиби Исо баракат ёфтааст, ҳар гуна фикр дар бораи мо ба дунё бароварда хоҳад шуд — дар

шакли изҳори фурутанӣ (агар мо ягон хато карда бошем ё муҳаббати дурустро нишон надодем), ё дар шакли огоҳкунии дӯстона дар бораи он чизе, ки мо бояд дар бораи худ фаҳмем.

Вале набояд фаромӯш кунем, ки зиндагӣ дар нур — аввалан ин зиндагӣ бо Исои Худованди мо аст. Маҳз ба Ӯ бояд муроҷиат кунем, то ки ба мо барои зиндагии худро ба тартиб овардан мадад расонад ва танҳо таъсири пок ва ғалабаовари Ӯро хоҳон бошем. Ва вақте ки Худо ба мо амр мефармояд, ки дилҳои худро ба одамон кушоем, мо ба наздашон аз рози дил гуфтан дида, бо шаҳодати муҳимтаре меоем (ғайр аз он ҳолатҳое, ки рози дил даркор мешавад) ва Худоро якҷоя ҳамду сано мегуем.

Гуруҳҳои дукаса барои аз нав ба вучуд омадан

Имрӯз Исо мунтазир аст, ки шумо бо Ӯ ба таври нав дар нур бигардед. Бо ягон кас, бо дӯсти масеҳии худ, бо ҳамсоя, бо ҳамсаратон ё бо шавҳаратон ҳамроҳ шавед. Ниқобро партоед. Дар як чиз Худо шуморо бешубҳа назар ба чизи дигар зиёдтар бовар кунонд: шумо бояд бо онҳо самимӣ бошед. Аз ин шурӯъ кунед. Гуруҳи дукасаро барои эҳёи имон дар байни дӯстонатон ташкил кунед.

Ҳар қадаре, ки атрофиён ба назди салиб оянд, онҳо ба дӯстони шумо ҳамроҳ хоҳанд шуд, чуноне ки Худо мефармояд. Гоҳ-гоҳ бо якдигар барои мушоракат ва барои мубодилаи самимонаи таҷрибаи рӯҳии худ чамъ шавед. Бо якдилагии пурра барои дигарон дуо кунед ва бо шаҳодатҳои нав чун як гуруҳ баромад кунед.

Ба шарофати чунин бародарӣ, Худо чизҳои аҷоибро оғоз мекунад. Вақте ки Ӯ бо ин роҳи зиндагӣ одамонро начот ва баракат медиҳад, онҳо ҳамчун бародарон кор ва зиндагиро шурӯъ мекунанд. Мисли бозии билярд, ки як тӯб дигар тӯбхоро тела мекунад, як гуруҳ бояд гуруҳи дигареро ба фаъолият водор созад, то он даме ки сайёраи мо бо ҳаёти зиндаи Исои Худованд фаро гирифта шавад.

Роҳи Муқаддас

Боби 4

Агар мо бо ҳаёти ғалабаноки масеҳиёна зиндагӣ кардан хоҳем, мо бояд аз худ кунем, ки ин гуна зиндагӣ бо соддагии бениҳояти худ фарқ мекунад. Чӣ хел мо онро душвор кардаем! Китобҳои ғафс менависанд; ҳар гуна калимаҳои махсус истифода мебаранд; ба мо талқин мекунанд, ки асрор дар ин ё он ҷо пинҳон аст ва ҳоказо. Аммо барои бисёрии мо ин ҳама он қадар печ дар печ аст, ки ҳатто назарияро дониста, ин таҷрибаро дар мавҷудияти ҳаррӯзаи худ ба амал ҷорӣ карда наметавонем. Барои он ки ин ҳақиқатҳои оддиро боз ҳам равшантар намоем, мо ба чунин қарор омадем, ки дар ин боб онро ба тарзи образнок пешниҳод кунем.

Роҳи калон

Сурати умумии ҳаёти ғолибона, ки барои бештари мо шинос аст, дар боби 35-уми китоби пайғамбар Ишаъё навишта шудааст: „Ва дар он ҷо шоҳроҳе ва ҷодае хоҳад буд ва он роҳи муқаддас номида хоҳад шуд“ (ояти 8). Рамзиёна аст, ки ин роҳ бар сари ботлоқзори атроф — дунё боло мебарояд. Гарчанд ин роҳ танг аст ва ҳама вақт ба кӯҳ равона аст, ҳеҷ кас аз байни мо имконияти аз он гузаштанро маҳрум нест, чунки „ҳар кӣ бо ин роҳ равад, чоҳил бошад ҳам, гумроҳ нахоҳад шуд“. То даме ки мо аз ин роҳ набароем, ба мо ҳеҷ гуна хатар дахшатнок нест, чунки „шере дар он ҷо нахоҳад буд, ва ҳайвони даррандае бар он нахоҳад баромад“ (ояти 9). Ягона касе, ки ба ӯ бо ин роҳ рафтан иҷозат дода намешавад — одами нопок аст. „Нопоке аз он нахоҳад гузашт“. Ин ҷо на танҳо гуноҳкорон, ки Исои Наҷотдиҳандаро намешиносанд, балки масеҳиёне, ки Ёро медонанд, вале дар гуноҳ зиндагиро давом медиҳанд, тавба накарданд ва пок нашуданд, дар назар дошта шудаанд.

Ба ин роҳ танҳо бо баромадан ба болои теппаи на он қадар баланд, аммо дахшатноку даснарас расидан мумкин аст — ба Ҷолҷолто боло

бароем. Ин чунин теппае аст, ки мо бояд ба дастҳо ва ба зонуҳои худ таъя намуда ба болои он бароем, хусусан ба зонуҳои худ. Агар ба мо зиндагии масеҳиёнаи мо маъқул бошад, агар хоҳиши гарму ҷӯшони бо ин роҳ рафтавро надошта бошем, мо ҳеҷ вақт ба зону намеафтем, бинобар ин ба теппа барои наметавонем. Вале, агар мо қаноатманд набоем, агар мо талабдор бошем, мо зӯр зада мебароем. Саросема нашавед. Ба Худо рухсат диҳед, ки шуморо маҷбур кунад, то ки дар асл мӯхтоҷи барои ба ин роҳ шавед. Ба Ӯ рухсат диҳед, ки шуморо маҷбур кунад ки ба зону афтед ва зорию илтимос кунед. Гармухунуҳо он қадар дур намераванд. „Ва Маро хоҳед ҷуст, ва пайдо хоҳед кард, ба шарте ки бо тамоми дили худ Маро ҷустуҷӯ намоед“ (Ирмиё 29:13).

Дари паст

Дар баландии теппа салиби ҷӯбини ҳавлноки истодааст, ки даромадгоҳи роҳи қалонро муҳофизат мекунад. Вай дар он ҷо рост истода, вақт ва одамонро ҷудо мекунад. Дар пояи салиб дари паст вуҷуд дорад, ҷунун паст, ки одам бояд ба зону ғалтида ба даруни дарвоза дарояд. Ин ягона даромадгоҳ ба роҳи қалон аст. Мо бояд аз ин дар гузарем, агар роҳи худро давом додан хоҳем. Ин дарро „дари дилшикастагон“ меноманд. Ба ин роҳи қалон танҳо онҳое мегузаранд, ки мағрурии худро пешгирӣ карда тавонанд. Танҳо онҳое, ки меғӯянд „на ман, балки Масеҳ“.

Дар ҳар яки мо мағрурӣ ва қатъияти „ман“ зиндагӣ дорад. Ҳавобаландӣ дар боғи Адам ба вуҷуд омад, вақте ки Одам ва Ҳавво, ки ҳамеша саронашонро ҳам мекарданд ва ба иродаи Худо итоат мекарданд, мағрур шуданд, мустақилият хостанд ва „ҷун худ“ шудан хостанд. Дар тамоми равиши Китоби Муқаддас Худо халқи Худро дар чунин худписандӣ гунаҳкор мекунад; дар мо ҳам инро дидан мумкин аст. Мо яқрав ва худсар ҳастем. Мо боҳиссиёт ва ранҷнокем. Мо бадхашм, аламонк ва танқидгар ҳастем. Мо тез ҳафа мешавем ва бахшида наметавонем. Мо кӯшиш мекунем, ки бо тамоми қуввати худ қорҳоеро кунем, ки бояд ба Худо меодем. Мо ба қорҳои худ ҷашм мепошем, аммо ин бисёр вақт ба бадӣ меорад!

Ҳамаи ин ва дигар ҷизҳо аз худсарии „ман“ дар мо пайдо мешавад. Агар инҳо намебуданд ва ба ҷои ин Исо вуҷуд меодид, он гоҳ мо дигар ҳел рафтор мекардем. Пеш аз он ки ба роҳи қалон қадам монем, Худо ҳавобаландии „ман“-ро шикаст медиҳад, то ба ҷои вай Масеҳ ҳукмфармоӣ кунад. „Дилшикаста“ шудан, яъне назди Худо

ва одамон ҳеч гуна ҳақ надоштан аст. Аз ҳукуқи худ ба ғоидаи ӯ даст кашида, ба он иқрор шудан, ки ғайр аз дӯзах мо ба чизе ҳуқуқ надорем, кори осон нест. Ин яъне худро ҳеч қас шуморидан ва ҳеч чиз надоштан аст, ки мо аз он худ шуморем: на вақт, на манфиат, на фикри худ.

Барои он ки иродаи моро ба иродаи Худо тобеъ наояд, Худо моро ба назди салиб меорад ва ба мо нишон медиҳад, ки итлоати ҳақиқӣ чӣ гуна аст. Мо ба кафи дастон ва пойҳо, ки меҳкӯб шудаанд ва ба ин симои муҳаббат, ки бо хорҳо зинат дода шудааст, назар мекунем. Мо итлоати пурраи Онеро мебинем, ки гуфт: „...на иродаи Ман, балки иродаи Ту ба амал ояд“ (Луқа 22:42) ва то охир қосаи гуноҳҳои моро чашид. Бинобар ин барои он ки худро дилшикаста кунем, ба ӯ нигоҳ карда фаҳмидан даркор аст, ки ӯ барои гуноҳҳои мо меҳкӯб шуд. Вақте ки муҳаббат ва итлоати Худоро мебинем, ки барои мо мурдааст, дилҳои мо нарм мешавад ва мо баҳри ӯ фурутан мешавем ва дуо мекунем:

Худовандо, маро аз худсарӣ наҷот деҳ,
Иҷозат деҳ, ки бо Ту як шавам,
Ки худи ман ҳаргиз набошам,
Ва танҳо Масеҳ бошад, ки дар ман зиндагӣ мекунад.

Мо қайҳо боз пай бурдем, ки дуо, ки дар он аз ӯ хоҳиш дорем, то моро дилшикаста кунад, — ин дуоест, ки Худо ба он тезтар ҷавоб медиҳад.

Интиҳоби доимӣ

Вақте ки мо аз ин дар мегузарем, шумо фикр накунад, ки мо танҳо як бор дилшикаста мешавем. Ин интиҳоби ягонаи имконпазир доимо дар назди мо меистад. Худо таъсири Худо ба мо мебахшад, аммо интиҳобро бояд худи мо кунем. Агар ягон қас моро ранҷонаду писанд накунад, мо бояд фавран ба қароре оем: ё ин ки беадолатиро ҳамчун василаи эҳсони Худо қабул намоем, ки барои боз ҳам фурутан қардани мо раво кардааст, ё зиддият нишон дода худписанд шавем, ки ин албатта моро ба парешонии рӯҳ мекашад. Бинобар ин фурутани мо доимо дар озмоиш мешавад ва сохткорӣ намуда худро нишон додан қомилан беғоида аст, ки мо ба Худо итлоат мекунем. Худо қариб ҳама вақт бо ёрдами дигар одамон моро озмоиш мекунад. Барои масеҳӣ масъалаи дараҷаи дуюм вучуд надорад. Бо пешбини Худо,

иродаи Ў бештар аз тарафи дигарон бо талаботҳои зиёди онҳо ба мо мерасад. Агар шумо дар роҳи беитоати бошед, ягона роҳ баргаштан ба Ҷолҷолто ва мушоҳидаи Масеҳ аст, ки баҳри мо Худо таҳқир кард. Шумо аз он ҷо бо хоҳиши ҷӯшони баҳри Ў таҳқир шудан бармегардед.

Дар болои „дари дилшикастагон“ хуни қиматбаҳои Исои Масеҳи Худованд мечакад. Вақте ки мо ҳам мешавем, то аз он дар гузарем, ин хун моро аз гуноҳхоямон мешӯяд, чунки танҳо аз гуноҳ тозашудагон бояд аз ин роҳи калон гузаранд. Шояд шумо то ҳол Исоро ҳамчун Начотдихандаи худ намедонед, ё кайҳо боз Ўро медонед; аммо ҳам дар ин ва ҳам дар он ҳолат шумо бо гуноҳи ғурур, ҳасад, қаҳр, ношоистагӣ ва дигарҳо палид хастед. Агар шумо ин гуноҳхоро ба Ҳамоне диҳед, ки онҳоро дар салиб мебарад, Ў охиста ба шумо ин калимаро меӯяд: „Ба амал омад“. Ва ҷони шумо аз барф ҳам сафедтар мешавад.

Тӯҳфаи саховати Ў

Инак мо ба роҳи калон баромадем. Ана, он дар пеши назари мост — роҳи танг ва равшан, ки ба тарафи кӯҳ ба сӯи Ерусалими осмонӣ меравад. Фазои ҳар ду тарафи роҳ дар ин торикӣ номаълум аст. Торикӣ ба лаби роҳ наздик мешавад, аммо ҳуди роҳ хеле равшан аст. Дар пушти мо салиб қомат афрохтааст, ки акнун на он қадар торик менамояд, балки аз пурнурӣ медурахшад. Мо дигар Исои меҳкӯбшударо намебинем, дар роҳ Худои Эҳёшуда ва тағйирёфта омада истодааст. Дар даст Ў зарферо медорад, ки даруни он об аст „ки то ҳаёти ҷовидонӣ мечӯшад“ (Юҳанно 4:14). Ў ба назди мо меояд ва хоҳиш дорад, ки дилҳои худро кушода диҳем ва мо дилҳои холии худро ба Ў дароз мекунем, мисли он ки коса бошад. Ў ба даруни онҳо менигарад — ин нигоҳи озмоишона шояд дард мерасонад — ва агар бинад, ки мо рухсат додем дилҳои моро бо хуни Худ пок кунад, он гоҳ онро бо оби ҳаёт пур мекунад.

Ҳамин тавр мо ба Худо бо хурсандӣ ва ҳамду сано гуфта бо он косаҳои лабрезшуда, ки ҳаёти навро ба мо тӯҳфа кард, роҳи худро давом медиҳем. Вақте ки шумо ва ман доимо аз Рӯҳулқудс пур ҳастем, вақте ки ҳамаро дӯст медорем ва нисбати начоти онҳо ғамхорӣ мекунем, ин аст эҳё. Бе ягон зиддият, бе интизорӣ; танҳо бояд гуноҳҳои худро ба Ў супорем, ки бо хуни қиматбаҳояш Ў бишӯяд ва тӯҳфаи саховатмандонаи Ўро қабул кунем, то ки Ў дар мо амал кунад. То он даме ки мо бо Ў дар як роҳ мегардем, Ў ҳар дафъа косаҳои моро пур мекунад, то даруни он доимо лабрез бошад.

Акнун ҳаёти масеҳии мо аз он иборат мешавад, ки бо ин роҳ бо дилҳои лабрезшуда рафта, ба иродаи Ӯ итоат намоем, бо хуни Ӯ пок шуда, дар ягонагӣ бо Исо бимонем. Ин гуна зиндагӣ аз худнамоӣ ё аз ҳиссиётҳои рӯҳӣ, ки хоҳиш ва даъвои онро дошта бошем, маҳрум аст. Ин танҳо зиндагии оддии ҳаррӯзаест, ки Худованд ба мо муайян намудааст. Муқаддасии ҳақиқӣ ҳамин аст.

Ба ақиб гаштан

Вале мумкин аст, ки мо аз роҳ ба тарафе лағжем, чунки роҳ танг аст. Як қадами нодуруст ва мо метавонем дар паси канори роҳ дар торики бошем. Одатан ин барои он рӯй медиҳад, ки мо ба дараҷае фурутан ва камқувват, „рӯҳан муфлис“ шуда наметавонем, то ки ба Худо имконият диҳем ҳама чизро кунад. Иблис ҳама вақт дар сари роҳ мегардад, бо овози баланд моро ҷеғ мезанад, аммо дасти худро ба мо дароз карда наметавонад. Вале мо бо иродаи худ баъзан ба ӯ роҳ медиҳем. Ҳамин тавр гуноҳ сар мешавад ва мо аз Исо дур мешавем.

Баъзан мо нисбат ба дигарон мағрурона рафтор мекунем, баъзан нисбат ба Худи Худо. Гоҳ-гоҳ моро ҳасад ё ҳисси ҳафагӣ фаро мегирад. Мо асабию овора мешавем, дар Худо оромиро ҷустуҷӯ намекунем. Дар натиҷа мо дар паси лаби роҳ меистем, барои он ки дар ин роҳ гунаҳкор набояд истад. Косаи мо ифлос мешавад, ва он лабрез намешавад ва мо аз озоиштагӣ бо Худо маҳрум мешавем. Агар мо ба роҳ ҳатман барнагардем, роҳгум мезанем. Бояд баргардем. Аммо чӣ хел? Аввалан мо бояд Худоро хоҳиш кунем, то ба мо фаҳмонад, ки бо чӣ сабаб мо аз роҳ гаштем. Ӯ инро мекунад, гарчанд баъзан ба Ӯ вақти зиёд даркор аст, то моро маҷбур кунад, ки мо гуноҳи худро фаҳмида тавонем. Фарз мекунем, ки касе моро ба қаҳр овард ва мо ба ҳашм омадем. Худо меҳоҳад, то мо фаҳмем, ки танҳо рафтори мо аҳамият дорад, на рафтори одами дигар. Агар мо фурутану ҳалим мешудем, он гоҳ мо ба ҳашм намеомадем. Мо ғамгинона ба ақиб нигоҳ мекунем, ва Исои Худовандро боз мебинем ва мефаҳмем, ки ҳашмгинӣ хуб нест ва Исо мурд, то ки моро аз ин гуноҳҳо начот диҳад. Агар мо ба зону назди Ӯ биёем, он гоҳ боз дар назди Ӯ ва бо хуни Ӯ тоза мешавем. Исо интизор аст, ки косаҳои моро то охир пур кунад. Ҳалелуёҳ!

Ба роҳ баргаштан

Дар кучое, ки мо гумроҳ шавем, Ӯ ҳама вақт моро ба фурутан шудан ва баргаштан даъват мекунад, ва хуни Ӯ ҳама вақт тайёр аст, ки

моро пок кунад. Ин аст сирри бузурги роҳ — донистани он ки бо гуноҳ чӣ кунем, агар гуноҳ карда бошем. Ин асрор дар он аст, ки гуноҳро ба Салиб бурда, бади онро фаҳмем, ба Худо онро изҳор карда ва бо қимати хуни Исо аз он халосӣ ёбем.

Инак, дар муддати тамоми роҳ мо ҳама вақт ба озмоишҳо дучор хоҳем шуд. Оё косоҳои мо пур ҳастанд? Дар дилҳои мо озоиштагии Худо ҷо дорад? То чӣ андоза мо одамонро дӯст медорем ва ғамхорӣ мекунем? Ин барометри роҳи мо аст. Агар нишонаҳои он нодуруст бошанд, пас мо гуноҳ кардаем: ба худ раҳм кардан, пулпарастӣ, розӣ кунонидани хоҳишҳои худ, хафашавӣ, бадхашмӣ, худро муҳофизат кардан, бо қувваи худ ба амал овардан, канораҷӯӣ, нобоварӣ, дамдуздӣ, ташвиш, тарснокии ва ғайра.

Сафари якҷояи мо

Хусусияти асосии ин сафар, ки дар бораи он то ҳол нагуфта будем, дар он аст, ки мо дар сафар танҳо нестем. Касе бо мо ҳамроҳ меравад. Ва ин, албатта, Исои Худованд аст. Вале дигар одамон ҳам дар ин сафар иштирок доранд ва қонуни сафар чунин мегӯяд, ки мушорақат бо онҳо низ мисли мушорақати мо бо Исо муҳим аст. Дар ҳақиқат яке аз дигар ҷудогӣ надорад.

Муносибати мо бо бародарон ва муносибатҳои мо бо Исо то дараҷае робитаи дутарафа доранд, ки агар яке аз онҳоро мо барҳам диҳем, дигарон низ метавонанд барҳам хӯранд. Ҳамаи он чизе, ки байни мо ва дигар одамон рӯй медиҳад — масалан, хашмгинӣ, хафагӣ ё ҳасадбарӣ, — байни мо ва Худо ҳам рӯй медиҳад. Баъзан ин монетаҳои мисли пардаи тунуке ҳастанд, ки дар паси он ҳанӯз чизеро دیدан мумкин аст. Вале, агар онҳоро дур накунем, он гоҳ ба пардаҳои нобино мубаддал мегарданд, баъд ба деворҳои сангин, ва мо дар худ пинҳон шуда, аз дигарон ва аз Худо дур мешавем. Барои чӣ ин муносибати дутарафа робитаи зич дорад, фаҳмо аст. Худо Муҳаббат аст ва вақте ки мо дигаронро дӯст дошта наметавонем, ин моро фавран аз мушорақат бо Худо дур мекунад, зеро Худо онҳоро дӯст медорад, гарчанде мо онҳоро дӯст надошта бошем ҳам.

Зиёда аз ин, чунин гуноҳҳо моро маҷбур мекунанд, ки дар зулмот гардем (1 Юҳанно 2:9–11), яъне моҳияти ҳақиқӣ ва ҳиссиётҳои ҳақиқии худро пинҳон кунем. Маъноии „зулмот“ дар Навиштаҷот чунин аст, зеро торикӣ ҳама роҳро дар пинҳонӣ медорад, вале нур ҳама роҳро рӯшноӣ медиҳад. Гуноҳ ҳама вақт моро маҷбур мекунанд, ки пинҳон шавем ва мо никоб мепӯшем ва бо вонамуди бардурӯғ дар назди

одамон ва Худо баромад мекунем. Вале, бешубҳа, на Худо, на одам бо шахси номуайян мушоракат дошта наметавонад.

Агар бо Исои Худованд аз нав мушоракатро барқарор кунем, он гоҳ байни ҳамдигар ҳам мушоракат дошта метавонем. Ҳар гуна бадбиниро чун гуноҳ фаҳмидан даркор аст ва барои он тавба кардан лозим аст, баъд гуноҳро хуни Исо пок мекунад ва ҳамон гоҳ дар пеши чашмони одамон мо сафед хоҳем шуд. Ба назди Исои Худованд баргашта, мо ҳис карда метавонем, ки Ё ба одамон дилҳои моро пур мекунад ва дар ҳолатҳои муайян мо тайёр ҳастем нисбати дигарон ба муҳаббат рафтор намоем. Ва ин мушоракатро пайдо карда, мо аз нав якҷоя роҳ мегардем.

Чунин аст зиндагӣ дар „роҳи калон“. Дар ҳамаи ин ягон чизи нав ё хангоманок нест. Ҳеҷ чиз барои таъсирбахшии зоҳирӣ дар ин ҷо нест. Ин зиндагии оддӣ аст, ки рӯз аз рӯз мо бояд ин тавр зиндагӣ ба сар барем, новобаста ба он ки Худованд моро дар чӣ гуна ҳолатҳо мегузорад. Ин ба он чизҳое, ки мо метавонистем дар бораи ҳаёти масеҳиёна хонда ё шунида бошем, мухолифате надорад. Танҳо ҳақиқатҳои бузурги муқаддасшавӣ дар ин ҷо бо забони фаҳмо изҳор шудааст. Ин гуна зиндагиро оғоз намудан маънои эҳёро дорад. Эҳё — ин шумо ва ман ҳастем, ки дар ягонагӣ бо Исои Худованд дар як роҳ мегардем. Ва косоҳои мо доимо аз ҳаёт ва муҳаббати Худо пок мегарданд ва лабрез мешаванд.

Кабӯтар ва Барра

Боби 5

Хаёти ғолибона ва мавъизаи таъсирбахши Инҷил самараи Рӯҳулқудс аст, на натиҷаи корҳои комили мо. Мо на барои тайёр кардани мева, балки танҳо барои овардани он даъват шудаем. Ин на аз мо, балки самараи Худо аст. Аз он муҳимтар чизе нест, ки мо доимо бо Рӯҳи Муқаддас пур мешавем, ё агар аз рӯи ин маҷоз гӯем, бо Ӯ „дарахтони Худованд шодоб мешаванд“ (Забури 103:16).

Ин ҳақиқат барои мо дар як ҳодисаи аҷоибӣ ҳаяҷонбахш дар бораи нозил шудани Рӯҳулқудс ба Исои Худованд дар вақти таъмиди Ӯ дар боби якуми Инҷили Юҳанно аён мешавад. Яхёи Таъмиддиханда Исои ба тарафи Ӯ меомадаро дида гуфт: „Инак, Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад“. Ва вақте ки Ӯ Исоро бо об таъмид дод, Ӯ дид, ки осмонҳо кушода шуданд ва Рӯҳи Худо чун кабӯтаре нозил шуда, бар Ӯ қарор гирифт.

Фурӯтании Худо

Ин сурати кабӯтар, ки аз осмон нозил шуда, дар Барра қарор гирифтааст — ҷӣ тасвири рамзӣ аст ва пурмаъност. Барра ва кабӯтар, бешубҳа, аз ҳамаи офаринишҳои Худо фурӯтантаранд. Барра рамзи ҳалимию фурӯтанӣ аст ва кабӯтар — озоиштагӣ (оё аз қур-қур қадани кабӯтар дар рӯзҳои тобистон садои хуши дигаре вучуд дорад?). Оё ин маънои онро надорад, ки ба табиати Худи Худо фурӯтанӣ хос аст? Вақте ки Худои абадӣ Худро дар Писари Худ зоҳир кард, Вай Ӯро Барра номид. Вақте лозим шуд, ки Рӯҳулқудс ба замин фарояд, Вай дар шакли кабӯтар нозил шуд. Аз ин ҷо мефаҳмем, ки мо на барои он бояд фурӯтан бошем, ки Худо бузург асту мо ночиз ҳастем, балки Худо, ҳамон тавре ки аз рафтори Исо бармеояд, Худаш „ҳалим ва фурӯтан“ аст (Матто 11:29).

Дарси муҳиме, ки аз ин воқеа бароварда метавонем, дар он аст, ки Рӯҳулқудс дар сурати кабӯтар бар Исои Худованд танҳо барои он

нозил шуд, ки Ў Барра буд. Агар дар Исои Худованд на феъли барра — ҳалим, фурутан, нармдил, балки ягон феъли дигар мебуд, кабӯтар дар болои Ў буда наметавонист. Агар Исои фурутан нармдил намешуд, он гоҳ кабӯтар тарсида, парида мерафт.

Ин барои мо тасаввуроти онро медиҳад, ки мо бояд чӣ тавр бошем, то Рӯҳулқудс ба мо нозил шавад ва дар мо ҷо гирад. Кабӯтар фақат дар он ҳолат бо мо метавонад монад, ки мо ҳам мисли барра бошем. Тасаввур кардан мумкин нест, ки Рӯҳ ба мо нозил мегардад, агар „ман“ беитоат боқӣ монад.

Самараи беитоати „ман“ — пурра бар хилофи фурутани кабӯтар аст. Боби 5-уми Нома ба Ғалотиёро аз нав хонда бароед, ки он ҷо дар бораи нӯҳ самараи Рӯҳ гуфта мешавад (муҳаббат, шодмонӣ, озоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, марҳамат, имон, фурутанӣ, парҳезгорӣ), ки кабӯтар меҳорад моро аз он пур кунад! Ва баъд онҳоро бо корҳои бади ҷисм муқоиса кунед (калимаи Аҳди Ҷадид, ки худсариро мефаҳмонад), ки дар ҳудӣ ҳамон боб аст. Ин наъбрании гург аст дар муқоиса бо кабӯтари фурутан.

Табиати Барра

Инак, Рӯҳи Муқаддас ба мо нозил мешавад ва танҳо ба шарте бо мо хоҳад монд, ки ҳар дафъа, ҳангоме ки гуноҳи моро гап мезанад, мо тайёр бошем мисли барра шавем. Мо бо дарду диққат ба барра нигоҳ мекунем, ки баҳри мо ба Ҷолҷолто меравад, ва дар айни замон бо воситаҳои гуногун аз он рӯ мегардонем, ки барои Ў ҳамин тавр рафтор кунем!

Ба Ў чун ба Барра назар андозед. Ў **Барраи оддӣ буд**. Барра — софдилтарин ҳайвон аст. Ў нотавон ва софдил буда, фикри онро ҳам намекунад, ки ҳудро муҳофизат кунад. Барои мо Исо ин тавр шуд, ки ба Барраи оддӣ мубаддал шуд. На қуввати ҳудро, на хиради ҳудро, на нақшахое дошт, ки ҳудро аз душвориҳо бартараф кунад. Ў танҳо ба Падараш таъя мекард. „Писар наметавонад аз Худ ҷизе ба амал оварад, магар он ҷи бубинад, ки Падар ба амал меоварад“ (Юҳанно 5:19). Аммо ҷи тавр мо худписандем! То ҷи дараҷа мо барои муҳофизати ҳавасҳои худ ва барои хориҷ кардани худ аз ҳар ҷуна душвориҳо нақшаҳо тайёр мекунем! Ҷи гуна кӯшишхое намекунем, то бо ҳаёти масеҳиёна зиндагӣ кунем ва корҳои Худоро ба ҷо орем, гӯё мо худ ҷизе ҳастем ва ягон ҷиз аз дастамон меояд! Кабӯтар маҷбур мешавад аз мо бипарад, ҷунки мо нахостем мисли барраҳои оддӣ бошем.

Тайёр будан ба маҳрумиятҳо

Ғайр аз он, Ў Барраи **тарошида** буд. Ў бо ихтиёри Худ аз ҳуқуқхояш маҳрум шуд, аз ҷалоли Худ ва аз ҳама озодиҳои одамӣ, ки Ў бояд медошт, тамоман мисли баррае, ки бо фурутани пашми худро медод. Ў ҳеҷ гоҳ муқобилият нишон намедод. Чунинанд барраҳо. Вақте ки Ўро барои мо дашном медоданд, ба онҳо ҷавоб намедод. Вақте ки азоб мекашид, Вай пӯписа намекард Ў ҳеҷ вақт намегуфт: „Шумо ҳақ надоред бо Ман ин тавр рафтор кунед. Оё шумо намедонед, ки Ман Писари Худо ҳастам?“ Вале мо? Бо чӣ гуна норозигӣҳо мо аз он чизҳо, ки ба мо тааллуқ доштанд, даст мекашем. Мо тайёр нестем чизҳои худро баҳри Ў фидо кунем. Мо талаб мекунем, ки нисбат ба мо бо эҳтиром муносибат кунанд. Мо зиддият нишон медиҳем ва мубориза мебарем. Кабӯтар маҷбур аст ки парида равад ва мо монанди барра нестем, ки тайёр бошем, то моро тарошанд. Ва мо, ки дилсаҳт ва бепарво ҳастем, аз озоиштагӣ маҳрум мешавем.

Ў эътироз намекард

Ғайр аз он, Ў Барраи **безабон** буд. „Мисли баррае, ки назди пашмтарошонаш безабон аст, Ў ҳамчунон даҳони Худро воз накард“ (Ишаъё 53:7). Ў, аз рӯи Навиштаҷот, „ҳеҷ ҷавоб надод“, вақте ки ба фиребгарию дурӯғ дучор шуд (Мат. 27:12; Марқ. 15:5; Лук. 23:9). Ў ҳеҷ вақт Худро муҳофизат намекард ва Худро сафед намекард. Аммо вақте дар бораи мо ягон гапӣ бад ё ноҳақ мегӯянд, мо ба ҳама чиз тайёрем, танҳо хомӯш буда наметавонем. Мо худро муҳофизату сафед карда, овоз баланд мекунем ва дар садои мо бадхашмӣ ҳаст. Ба ҷои он ки ба гуноҳи худ иқрор шавем, мо баҳона мекобем. Дар ҳар яки ин ҳолатҳо кабӯтар маҷбур аст аз мо гурезад ва озоиштагию баракатро аз дилҳои мо дур кунад, чунки мо мисли барраи безабон наҳолем шуд.

Ҳеҷ гуна хафагӣ

Ва инчунин Ў пок ва беайб буд — Барраи **доғнадошта** буд. Дар лабҳои Ў на танҳо калимаи хашмигинона набуд, балки дар дили Ў ба одамоне, ки Ўро ба марғ равон карданд, муҳаббат буд. Ҳеҷ гуна хафагӣ. Ҳеҷ гуна ғазаб ва ҳеҷ гуна талхӣ. Ҳатто ҳамон даме ки дастони Ўро меҳкӯб мекарданд, Ў аз падари Худ хоҳиш дошт, ки онҳоро бахшад. Ў тайёр буд баҳри мо хомӯшона азобу ранҷ кашад. Аммо чӣ қадар хафагӣ мо дар дилҳои худ нигоҳ медорем? Барои

бадие, ки дар муқоиса бо бадии ба Исо кардашуда беандоза камтар аст. Ҳар як чунин ҳиссиёт дар дилҳои мо доғ мемонад, ва кабӯтар маҷбур аст аз мо гурезад, чунки мо тоб овардан намехоҳем ва баҳри Исо бахшидан намехоҳем.

Кабӯтар, баргард!

Аз чунин фикру ҳолатҳо ва рафторҳои бади мо Рӯҳи Муқаддас худро аз мо дур мекунад, ва ҳамаи онҳо гуноҳолуданд. Гуноҳ ягона чизест, ки ба барқароршавии калисои Ё ҳалал мерасонад. Кӣ метавонад ба зиндагии мо Кабӯтарро бо баракати Ё баргардонад? Ин барои мо аз ҳама саволи муҳим аст. Ҷавоб, бешубҳа, ғаҳмост — Барраи Худо. Ё на фақат Барраи оддӣ, тарошидагӣ, бебабон ва доғдорнашуда аст, балки пеш аз ҳама — **Барраест, ки ҷои одамро мегирад.**

Баррае, ки барои қурбонӣ назди Худо меоварданд, барои яҳудиён ҳамеша ҳамчун қурбонии ивазкунанда буд. Фурӯтанӣ ва итоаткунӣ танҳо чун илова барои вазифаи асосии он ба ҳисоб мерафт: мурдан барои гуноҳҳои одамон, барои он ки баҳри начоти онҳо ба қурбонгоҳ хуни онро бипошанд. Фурӯтани Исои Худованд, ки Барраи мо шуд, барои он даркор буд, ки танҳо дар салиб Ё ҷонишини мо, бузи бахшоиш шуда метавонист, ки дар бадани меҳкубшудаи Худ гуноҳҳои моро гирифт, то мо бахшишро қабул кунем ва аз ҳар бадӣ пок шавем.

Зиёда аз ин, Худо меҳоҳад моро назди салиб оварад ва нишон диҳад, ки ҷӣ хел гуноҳҳои мо Барраро азобу шиканча медиҳанд. „Шумо дар ин ҷо будед, вақте ки Худованди маро меҳқӯб мекарданд?“ — дар суруд мепурсанд. Ҷавоб: „Ҳа, будем“. Мо бо якравии худ исбот мекунем, ки мо ҳам бо онҳо, ки дар Ҷолҷолто Ёро куштанд, якҷоя будем. Ва Барраи ҳалими мо меҳост, ки онҳо ва мо инро ба амал оварем, то ки хуни қиматбаҳо ба вучуд ояд, ки моро бахшад ва аз ҳама гуноҳҳо моро пок кунад, албатта агар мо тавба кунем. Бигузор ин ҳақиқати рӯҳонӣ ҷонҳои ҳавобаланди моро ба тавба водор созад! Чунки хуни Барра гуноҳҳои моро танҳо дар он ҳолат пок карда метавонад ва Кабӯтар ба дилҳои мо танҳо он вақт бо ғайзу ошоиштагии худ бармегардад, ки дар дили Исо гуноҳҳои худро дида, мо фурӯтан мешавем ва ба тавбакуни ҳозир мешавем.

Дар охур таваллуд шуда, дарк кард хориро,
Марги беобрӯро қабул кард дар Ҷолҷолто;
Аммо ман аз ҳад зиёд мағрурам ва якравам,
Ки шогирди фурӯтани Ё шавам.

Ў итоат намуд ба иродаи Падар
 Ва интиҳоб кард дар нур гаштан,
 Аммо ман муборизаро меписандам
 Ва мекӯшам ҳамаро худам кунам.

Худовандо, фурутан кун маро, тоза ва пур намо маро
 Ва нигоҳ дор зистани маро дар Ту,
 То ки муносибати мо вайрон нагардад
 Ва номи Ту дар ман баракат бувад.

Як дафъа африкоии росткори масеҳӣ ба аъзоёни гурӯҳи худ нақл кард, ки чӣ хел ба кӯҳ ба маҷлис равона буд ва аз пушти худ садои роҳгардиро шунид. Ва ӯ ба ақиб нигоҳ карда одамеро, ки дар пушти худ бисёр чизи вазнинро бардошта мерафт, дид. Ба ӯ раҳмдилона нигоҳ карда, масеҳӣ ба гап даромад. Ва ногоҳ захмхоро дар дасти ӯ дида фаҳмид, ки ин Исо аст. Ӯ пурсид: „Худовандо, Ту гуноҳҳои ҷаҳонро ба кӯҳ мебарӣ?“ — „Не“, — „ҷавоб дод Исои Худованд, — на гуноҳҳои ҷаҳон, танҳо гуноҳҳои ту!“ Вақте ки марди африқой дар бораи рӯёи худ, ки Худо ба ӯ нишон дод, нақл кард, дилҳои онҳо шикаст хӯрданд, гӯё гуноҳҳои худро дар салиб дида бошанд.

Дилҳои мо ҳам бояд шикаст хӯранд ва танҳо баъди ин мо метавонем тавба кунем, фурутан гардем ва эҳё шавем. Ин танҳо он вақт имкон дорад, ки самимона барои гуноҳҳои худ тавба кунем. Ва вақте ки мо тайёр мешавем худро беобрӯ кунем, мисли он ки Худо Худро беобрӯ кард, Кабӯтар назди мо бармегардад.

Баргард, Кабӯтари осмонӣ, баргард,
 Пайгоми зебои ошоштагӣ!
 Ман гуноҳхоро бад мебинам, ки Туро ба ашкрезӣ маҷбур карданд
 Ва Туро аз дилам берун карданд.

Пайравони Кабӯтар

Ва дар охир. Кабӯтар рамзи сулҳу ошоштагӣ аст ва ин чунин маъно дорад, ки агар хуни Исо моро пок карда бошад ва мо бо Барра бо фурутанӣ мегардем, он гоҳ нишонаи ҳастию пур аз Рӯҳ будан сулҳ аст. Ин имтиҳонро мо дар муддати тамоми роҳ месупорем. „Бигзор дар дилҳои шумо ошоштагии Худо ҳукмфармо бошад“ (Қўлас. 3:15).

Агар ягон бор Кабӯтар дар дилҳои мо қур-қур карданро бас кунад, агар озоиштагии мо шикаст хӯрад, ин танҳо барои гуноҳҳои мо рӯй медиҳад. Мумкин аст аз фурутани Барра мо дур шудем ва бояд аз Худо хоҳиш кунем, то ба мо нишон диҳад, ки сабабаш дар чӣ аст. Вақте ки мо тавба мекунем ва гуноҳи худро ба салиб меорем, Кабӯтар ба ҷои ҳақиқии Худо ба дилҳои мо бармегардад ва мо аз нав бо Худо озоиштагӣ пайдо мекунем. Мо ин тавр он ҳастии доимии Рӯхро мефаҳмем, ки ҳатто ба одамони гуноҳкор дастрас аст, ба шарофати таъсири ҳамаҷонибаи ғаврии хуни қиматбаҳои Исо.

Оё аз ҳамин рӯз сар карда мо метавонем ба Кабӯтари осмонӣ ба озоиштагии Худо рухсат диҳем, ки зиндагии моро роҳбарӣ кунад? Ва рухсат диҳем, ки доимо Ё довари мо бошад? Агар иҷозат диҳем, он гоҳ метавонем ба гуноҳи худ иқрор шавем ва бо роҳи фурутани бузург роҳ гардем. Бо вучуди ин, дар ин роҳ мо бо Барраи Худо ба фаҳмиши пурра мерасем ва сазовори ғалабаи ягона мешавем, ин ғалаба, — ғалаба бар худ аст.

Эҳёшавӣ дар оила

Боби 6

Хазорҳо сол пеш дар яке аз боғҳои зеботарини замин мард ва зан зиндагӣ мекарданд. Онҳое, ки бо сурати офарандаи Худо офарида шуда буданд, бо мақсади ягона зиндагӣ мекарданд — зохир гардонидани Худо ба ҳама Офаридагони ӯ ва ба якдигар низ ва ҳар дақиқа ӯро ҳамду сано хондан. Онҳо бо фурутанӣ аҳволи худро қабул мекарданд — вазъияти итоати пурра ва амал кардан бо иродаи Худо. Аз сабаби он ки онҳо доимо дар таҳти иродаи Худо буданд ва на барои худ, балки танҳо барои ӯ зиндагӣ мекарданд, онҳо пурра ба якдигар итоат мекарданд. Ҳамин тавр дар оилаи яқум, дар ҳамон боғи зебо пурра мувофиқати комил ҳукмронӣ дошт, осоиштагӣ, муҳаббат ва ягонагӣ на фақат бо Худо, балки инчунин бо якдигар.

Аммо як рӯз ин якдигарфаҳмӣ вайрон шуд, чунки ба ин оилае, ки дили худро ба Худо баста буд, бо фиребе мор ворид шуд ва бо омадани ӯ гуноҳ пайдо шуд. Аз сабаби он ки онҳо бо Худо сулҳ ва муносибатро гум карданд, онҳо байни якдигар низ сулҳ ва муносибатро гум карданд. Онҳо барои Худо зиндагиро бас карданд ва ҳатто барои якдигар акнун зиндагӣ намекарданд. Ҳар яки онҳо барои худ Худо шуданд. Бар ивази сулҳу ҳамфаҳмӣ, муҳаббат ва ягонагӣ чанҷол ва нафрат пайдо шуд — бо суҳанҳои дигар гӯем, **гуноҳ пайдо шуд**.

Эҳё дар оила оғоз меёбад

Гуноҳ дар ибтидо маҳз дар оила ба вучуд омад. Эҳтимол дар хона мо назар ба дигар ҷойҳо бештар гуноҳ мекунем, барои ҳамин барқароршавиро бояд дар ин ҷо сар намоем. Зарурияти эҳё ҳам дар калисо, ҳам дар давлат ва ҳам дар тамоми ҷаҳон ҳис карда мешавад, аммо эҳёи калисо бе оилаҳои нававаллудшуда дурӯягӣ аст. Оила соҳаи аз ҳама душвор ва муҳим аст, аммо зарур аст, ки аз ҳамин ҷо сар кунем.

Аммо пеш аз он ки ба ин роҳ рафтанро давом диҳем, биёед ба хотир биорем, ки таваллуди тозаи ҳақиқӣ чист. Ин ҳаёти нав дар дилҳои одамонест, ки рӯҳафтодаанд, вале онро бо қуввати худ ба даст оварда намешавад. Ин ҳаёти Худо аст ва на аз одам, ин ҳаёти Исо аст, ки дилҳои моро пур мекунад ва аз мо ба дигарон мегузарад. Чунин ҳаёт дар мушоракат ва ягонагӣ бо онҳое дида мешавад, ки дар атрофи мо зиндагӣ мекунанд; вақте ки дар байни мо ва Худо ягон монеае вучуд надорад ва ягон монеае байни мо ва наздикони мо набошад. Хона — ин ҳамон ҷоест, ки эҳё аввалан аз ин ҷо оғоз меёбад.

Дар бисёриҳои мо, ки худро масеҳӣ меноманд, таҷрибаи оилавӣ хеле гуногун аст, — дар ин ҷо ҳам худдори накардан, ҳам бадхашмӣ, ҳам хафагӣ ҳаст. Гарчи дар байни мо на он қадар зиддияти саҳт бошад ҳам, ягонагии пурра ва мушоракат, ки бо зиндагии масеҳиёна бояд бо он фарқ кунад, одатан вучуд надорад. Вале ҳамаи он чизе, ки байни мо ва атрофиён ба вучуд меояд, инчунин байни мо ва Худо низ ба вучуд меояд, мушоракати мо бо Худо байрон мешавад, зиндагии Худо дар дилҳои мо пур ва лабрез намешавад.

Дар оилаҳои мо чӣ номувофиқатӣ ҳаст?

Дар бораи оила гуфта, мо муносибатҳои байни зану шавҳарро, байни волидайнӯ фарзандон, байни бародарону хоҳарон ва инчунин байни онҳое, ки бо сабабҳои гуногун мачбуранд бо мо зиндагӣ кунанд, дар назар дорем.

Пеш аз ҳама, бадбахтии бисёр оилаҳо ҷудоии байни ҳамдигар аст. Мо дар паси пардаҳои пӯшида зиндагӣ мекунем. Дигарон намедонанд, ки дар асл мо кӣ ҳастем ва худамон намехоҳем, ки онҳо дар бораи мо ягон чиз донанд. Ҳатто касоне, ки мо бо онҳо муносибатҳои дӯстона дорем, намедонанд, ки дар ҳонаи мо чӣ рӯй медиҳад — дар бораи душворихо, муборизаҳо ва бадбахтиҳо ва инчунин дар бораи он чизҳое, ки Исои Худованд моро бисёр вақт аз онҳо пок мегардонад. Набудани равшанӣ ва самимият, чун ҳарвақта, натиҷаи гуноҳ аст. Натиҷаи якуми гуноҳи якум дар он буд, ки Одам ва Ҳавво худро аз Худо дар пушти дарахт пинҳон карданд. Онҳо, ки як вақтҳо бо Худо ва барои яқдигар кушода буданд, бо сабаби гуноҳ аз Худо гурехтанд. Агар онҳо аз Худо худро пинҳон дошта бошанд, бешубҳа, онҳо аз яқдигар ҳам пинҳоншавиро сар карданд. Дар дили Одам чунин ҳиссиётҳо пайдо шуданд, ки Ҳавво намедонист, инчунин ҳамин хел ҳиссиётҳо дар дили Ҳавво ҳам пайдо шуданд. Аз ҳамон вақт ин сар шуд. Чизеро аз Худо пинҳон карда, мо аз яқдигар ҳам пинҳон медорем. Дар паси девори худдорие, ки ба мо ниқоб

пӯшиданро мачбур мекунад, мо ҳақиқати „ман“-ро пинҳон мекунем. Баъзан мо бо ҳар гуна роҳҳо худро пинҳон медорем ва ба ҳар шӯҳихо рӯ меорем. Аз ҷиддӣ шудан мо метарсем, чунки намехоҳем бо дигарон муносибати наздикона дошта бошем, то набинанд, ки дар асл мо кӣ ҳастем; ва мо бозии худро давом медиҳем. Мо дар пеши дигарон дурӯя ҳастем, аммо муносибати самимино бо шахсияти ғайриҳақиқӣ ҳеҷ кас дошта наметавонад. Барои ҳамин ҳам ягонагӣ ва муносибати наздикона дар оила намешавад. Навиштаҷот инро чунин меномад „дар зулмот гаштан“, чунки зулмот ҳамаи он чизест, ки пинҳон аст.

Надоштани қобилияти муҳаббат

Мушкилии дигар дар оилаҳои мо — надоштани қобилияти муҳаббат нисбат ба якдигар аст. „Вале, — шумо эътироз мекунед, — дар бораи оилаи мо инро гуфтан мумкин нест, зиёда аз он ки ман ва шавҳарам дӯст медорем, дӯст доштан мумкин нест!“ Шитоб накумед! Ҳамаи ин ба он вобаста аст, ки шумо калимаи муҳаббатро чӣ тавр мефаҳмед. Муҳаббат на танҳо ҳиссиёти меҳрубонона ва ҳатто на ишқи қавӣ аст. Порчаи машҳур аз Номаи якуми Қӯринтиён (боби 13) ба мо дар бораи он мегӯяд, ки муҳаббати ҳақиқӣ чӣ хел аст ва агар мо худро дар асоси ин меъёрҳо санҷем, мумкин аст дарк кунем, ки мо якдигарро дӯст намедорем ва рафтори мо — пурра бар хилофи муҳаббат аст. Аммо муҳолифи муҳаббат нафрат аст. Биёед нигоҳ кунем, ки дар ин порча дар бораи муҳаббат чӣ гуфта мешавад.

„Муҳаббат пуртоқат ва бошафқат аст, муҳаббат ҳасад намебарад, муҳаббат бо худ намеболад, мағрур намешавад. Бадкирдорӣ намекунад, нафъи худро толиб нест, ба ҳашм намеояд, ба дил кина намегирад“ (1 Қӯрин. 13:4–5).

Аз чунин санҷишҳо дар оилаи худ гузашта метавонем? Аксар вақт мо баръакс рафтор мекунем.

Мо бештар дар норозигӣ ва дар айбҷӯиҳо бесабрӣ худро ва ҳатто ҳашми худро нишон медиҳем. Чӣ қадар бадрашкиро дар оилаҳои худ дида метавонем! Чунин мешавад, ки зан ва шавҳар ба истеъдодҳои якдигар ва ҳатто ба рушди маънавии якдигар ҳасад мебаранд. Волидайн нисбати фарзандонашон рашк мекунанд ва байни бародарону хоҳарон баъзан рашк саҳт вучуд дорад. „Муҳаббат бадкирдорӣ намекунад“, яъне боэҳтиром ва меҳрубон аст. Дар бораи ин чӣ мегӯед? Меҳрубонӣ — муҳаббат дар чизҳои назарногир аст, аммо дар ҳамин чизҳои назарногир мо пешпо меҳурем. Мо чунин мешуморем, ки дар хона мумкин аст „роҳат кунем“.

Бисёр вақт мо худро баланд мегирем! Мағрурӣ бо ҳар гуна воситаҳо худро зохир мегардонад. Мо чунин ҳисоб мекунем, ки аз ҳама хубтар медонем. Мо мехоҳем, ки ҳама чиз бо хости мо бошад, ба аъзоёни хона айбҷӯӣ мекунем ва онҳоро дар ихтиёри худ медорем ва ин тавр рафтор моро водор мекунад, ки охиста-охиста онҳоро бад бинем.

Афзалияти худро таъкид карда, мо худро аз онҳо боло мемонем. Ва агар дар дили худ ягон касро бад бинем ва ўро дар ҳама чиз айбдор шуморем — ба ин нигоҳ накарда, чунин мешуморем, ки мо дӯст медорем.

Худпарастӣ чӣ? Дар давоми рӯз мо хоҳишҳои худро чандин бор аз хоҳишҳои дигарон боло мемонем.

Мо чӣ хел тез ташмил мешавем! Чӣ хел аз хатоии касе тез аз худ мебароем! Чӣ хел бисёр мо ба фикрҳо ва эҳсосоти нодуруст нисбати он чизҳое, ки шуданд ё нашуданд, роҳ медиҳем! Ва бар болои ин, мо арз мекунем, ки дар оилаи мо камбудӣ дар муҳаббат нест. Мо ин тавр ҳар рӯз рафтор мекунем, вале ба он аҳамият на медиҳем. Ҳамаи ин рафтор ва ҳиссиёт муҳолифи муҳаббат аст ва ҳар чӣ муҳолифи муҳаббат аст, нафрат аст.

Бесабрӣ — нафрат аст. Рашк — нафрат аст. Дудилағӣ, худбинӣ, бадхашмӣ, ҳафағӣ ва худписандӣ — ҳамаи ин нафрат аст! Худи нафрат **ГУНОҲ** аст! „Ҳар кӣ гуяд, ки вай дар нур аст, валекин аз бародари худ нафрат дошта бошад, вай ҳанӯз дар зулмот аст“ (1 Юҳанно 2:9).

Роҳи ягона

Акнун ба ҳудамон савол медиҳем: „Оё мо зиндагии нав ва эҳёро дар оилаҳои худ мехоҳем?“ Мо бояд дилҳои худро биозмоем. Оё розӣ ҳастем, ки дар он ҳолати пештара бошем, ё ҳақиқатан дар оилаҳои худ мӯҳтоҷи зиндагии нав ҳастем? То он даме ки мо дар ҳақиқат онро нахоҳем, мо қадами даркориро гузафта наметавонем. Қадами аввалин дар он аст, ки гуноҳро бояд гуноҳ ном диҳем (гуноҳи ҳудамонро, на гуноҳи дигар касро), бо ў ба салиб ба назди Исои Худованд рафта онро супорем, то моро аз гуноҳ пок кунад.

Вақте ки мо назди салиб сарамонро ҳам мекунем, дилҳои мо аз муҳаббати калони беғаразонаи Ў пур мешавад ва сабру фӯрӯтанӣ фаро мегирад. Хуни қиматбаҳои Ў моро аз ҳар нохушӣ ва фикрҳои нодуруст тоза мекунад ва Рӯҳи Муқаддас моро бо хислатҳои Исо пур мекунад. Порчаеро, ки аз Номаи якуми Қўринтиён зикр кардем, айнан табиати Исо аст ва тӯҳфа барои мо аст, чунки табиати Ў ҳақиқатан аз мост, агар Ў аз мо бошад. Ин ҳадяро ҳама вақт метавонем қабул кунем, вақте

ки ба мо муҳаббат намерасад ва ба зиндагии мо охиста гуноҳ ворид мешавад, зеро ин сарчашмаи хуни зинда ҳама вақт ба мо дастрас аст.

Ҳамаи ин аз мо талаб мекунад, ки роҳи салибро дар оилаҳои худ нигоҳ дорем. Мо зуд-зуд дар шароитҳои мешавем, ки бояд аз ҳуқуқҳои худ даст кашем, мисли он ки Исо ҳам баҳри мо аз ҳуқуқи Худо даст кашид. Мо мебинем, ки ҳеҷ чиз аз худбинию мағрурияти атрофиён чун худбинию мағрурияти ҳудамон, ки наметавонем онро қурбон кунем, бештар мутаассир намешавад. Мо бояд ҳар гуна хусусиятҳои рафтори дигаронро ҳамчун хости иродаи Худо қабул кунем ва сарҳамона ба ӯ итоат намоем. Ин маънои онро надорад, ки дигарон бо хости Худо худписанданд, аммо барои мо ин иродаи Худо аст. Дар хусуси дигарон бошад, шояд Худо моро меҳодад истифода барад, то ки дигарон ҳатогии худро фаҳмида, ислоҳ кунанд. Агар мо волидайнem, дар ҳақиқат ҳам дар тарбияи бачагон бояд бисёр вақт ҷиддӣ бошем. Ва ин на барои хости худписандонаи худ, балки аз муҳаббат нисбат ба онҳо ва барои ғоидаи онҳо мебошад. Аз ҳуқуқ ва имтиёзҳои худ доимо бояд даст кашем. Танҳо ин тавр муҳаббати Исои Масеҳ моро пур мекунад ва ба воситаи мо соҳир мегардад.

Дар Ҷолҷолто худро шикаст дода, мо бояд аввал бо атрофиён ошӣ шавем ва баъзан ҳатто бо фарзандони худ. Бисёр вақт ин чун исботи фурутанин мо мешавад. Дилшикастагӣ ва мағрурӣ — ба якдигар номуносибанд. Мағрурӣ тасдиқ мекунад: „Ин гуноҳи туст!“ Вале дилшикастагӣ мегӯяд: „Аз ман“. Чӣ гуна шароит дар оилаи мо дигар хоҳад шуд, агар ҳонаводаи мо аз мо шунаванд „Ин гуноҳи ман аст“. Дар хотир медорем, ки дар салиб танҳо як ҷо аст. Мо наметавонем гӯем: „Ман ноҳақ будам, лекин шумо низ ноҳақед. Шумо ҳам бояд бо ман равед“. Не, мо ба салиб танҳо меравем ва чунин мегӯем: „Ман ноҳақам“. Фурутанин мо аз сухану рафторҳои мо дида бештар кори Худоро бо дигар одамон ривҷ медиҳад. Мумкин аст, мо бояд вақти зиёд интизорӣ кашем. Аммо ин ба мо кӯмак мерасонад, ки ҳисси Худоро фаҳмем, зеро чӣ хеле як кас гуфтааст: „Ӯ ҳам мунтазирии зиёд кашид, баъди он ки ду ҳазор сол пеш Ӯ кӯшиши бузурге барои ошӣ бо одам кард, гарчанд Ӯ бегуноҳ буд“. Вале Худо, албатта, ба дуои мо ҷавоб хоҳад дод ва он касро, ки мо бо Ӯ муҳолифат доштем, ба назди Ҷолҷолто меорад. Дар он ҷо мо як мешавем, монеаҳои байни мо барҳам мебаранд; дар он ҷо мо ба Исо ва ба якдигар самимӣ мешавем ва дар нур мегардем ва аз тахти дил якдигарро дӯст медорем. Гуноҳ — ана он чизе ки ҳамаи моро бо дигарон муттаҳид мекунад, барои ҳамин танҳо як ҷое ҳаст, ки дар он ҷо мо ягонагии ҳақиқиро метавонем ҳис кунем — ин ҷой дар назди пой Исо аст, ки он ҷо гуноҳ шикаст меҳӯрад.

Хас ва чӯб

Боби 7

Ба чашми бародари мо чизе даромад! Гарчанд ин танҳо гарди хурд аст, ки Исо онро „хас“ меномид — ин чӣ қадар азоб медиҳад, то хасчаро нагирад. Албатта, мо ҳамчун дӯст бояд ҳар кори аз дастамон меомадаро кунем, то онро барорем. Ва зарардидагон чӣ қадар миннатдор мебошанд, агар онро гирифта тавонем! Мо ҳам миннатдорӣ изҳор мекунем, агар онҳо ин тавр кунанд.

Аз ин нуқтаи назар, дар порчаи хуб маълуми Инҷили Матто (7:3–5) дар бораи хас ва чӯб маъноӣ ҳақиқӣ на дар он аст, ки кӯшиши ислоҳ намудани камбудии одамонро манъ кунем, балки дар он аст, ки барои мадад расондан ба якдигар боз ҳам хубтар хизмат кунем. Ҳақиқатан, аввалан чунин тасаввурот пайдо мешавад, ки дар ин ҷо танҳо муносибатҳои танқидӣ бо одамоне маҳкум карда мешавад, аммо ин порча бо чунин калимаҳо хотима меёбад: „Он гоҳ дуруст хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ“. Аз рӯи Аҳди Нав, мо бояд нисбати дигарон ғамхорӣ кунем ва ҳама чизро истифода барем, то ки „хас“-ро бароварда тавонем, ки биноии онҳоро хира мегардонад ва барои баракати онҳо зарар мерасонад. Мо бояд „якдигарро насиҳат диҳем“, „якдигарро обод кунем“, „пойҳои якдигарро бишӯем“, „якдигарро ба муҳаббат ва амали нек барангезонем“ (Ибр. 10:25; 1 Таслӯн. 5:11; Юх. 13:14; Ибр. 10:24). Ба ин корҳо моро муҳаббати Исо даъват мекунад, ки ба дилҳои мо ҷорӣ аст.

Чӣ гуна хубӣ барои ҳамаи мо мешуд, агар мо бо фурутанӣ — ҷӣ хеле ки Худо амр кардааст — аз якдигар талаб мекардем! Як дафъа марди фурутане аз Швейцария бо номи Николай Базелский, ки аъзои ҷамъияти дӯстони Худо буд, кӯҳхоро гузашта ба Страсбург, ба калисои доктор Таулер, ки мавъизагӯи машхуртарини ин шаҳр буд, омад. Ва ба Таулер бо суҳанҳои аҷоиб муроҷиат кард: „Пеш аз он ки ту хизмати бузургро барои Худо, ин ҷаҳон ва ин шаҳр кунӣ, ту бояд бимурӣ — барои худ бимурӣ, барои истеъдоди худ, барои машхур будани худ ва ҳатто барои росткориҳои худ бимурӣ. Вакте ки ту пурра маъноӣ салибро фаҳмида

тавонӣ, он вақт дар назди Худо ва одамон қуввати нав пайдо мекуни. Ин талаб, ки масеҳии номаълум изҳор кард, зиндагии доктор Таулерро тамоман дигаргун сохт. Вай дар ҳақиқат шикастхӯриро қабул кард ва дар натиҷа нақши калонро барои тайёр намудани роҳи Лютер ва Ислоҳот бозид. Дар порчаи Инчили Матто Исои Худованд ба мо маслиҳат медиҳад, ки чӣ тавр мо ба якдигар мадад расонда метавонем.

„Чӯб“ чӣ аст?

Аммо дар аввал Исои Худованд мегӯяд, ки танҳо ба мо чунин менамояд, ки ҳасчаи майдари аз ҷашми каси дигар баровардан осон аст, дар он вақте ки дар ҷашми ҳуди мо чӯб аст. Аммо дар ин ҳолат мо имкон надорем, ки „ҳас“-ро барорем, барои он ки ҳудамон дида наметавонем ва кӯшиши инро кардан дурӯягӣ мебуд.

Акнун мо медонем, ки Исо ҳаси ҷашми бародар гуфта чиро дар назар дошт. Ин ягон камбудиест, ки мо гӯё фаҳмида тавонистем. Ин шояд рафтори бадест, ки бар зидди мо равона шудааст, ё як муносибати бар хилофи мо равоншуда аст. Вале Худованд чӯби ҷашми мо гуфта чиро дар назар дошт? Ман фикр мекунам, ки чӯб дар ҷашми мо ин танҳо аксуламали бадбинонаи мо ба камбудии дигар шахс аст.

Бешубҳа, ин одам ноҳақ аст, аммо аксуламали мо инчунин ноҳақ аст! „Ҳас“ дар ҷашми дигарон дар мо эътироз, хунукназарӣ, маҳкумкунӣ, ҳафагӣ, бадгӯӣ, бадхоҳиро бармеангезад, — хулоса, ҳар намуди камбудии асосӣ — қобили муҳаббат набудан аст. Аммо ин, мегӯяд Исои Худованд, аз он кирдоре, ки боиси ин аксуламал шуд, хеле бадтар аст. Ҳасро бо чӯб муқоиса карда, Худованд мехоҳад гӯяд, ки аксуламали бадбинонаи мо ба камбудии ягон кас чӯбест дар муқоиса бо ҳасча! Ҳар дафъа, вақте ки мо бо як ангушти худ ба дигар кас ишора карда, „ин гуноҳи ту“ мегӯем, се ангушти дигар ба ҳуди мо ишора мекунад. Худо ин гуноҳро ба мо мебахшад, вале мо бо дурӯягӣ наздикони худро кӯшиш мекунем ислоҳ кунем, гарчанд Худо дар дилҳои мо чизҳои бадтарро мебинад.

Аммо набояд фикр кунем, ки „чӯб“ — ҳатман аксуламали шиддатноки мо аст. Чӯб ишораи аввалин ба норозигӣ ва ишораи аввалин ба фикрҳои бадхоҳӣ ва нишонаи аввалини танқиди бадбинона аст. Хамаи ин таассуротҳои моро нодуруст маънидод мекунад, ва мо ҳеҷ вақт дигаронро дар асл дида наметавонем — Худо ба онҳо чӣ муҳаббати гарму ҷӯшон дорад. Агар мо бо онҳо сухан ронем ва дар дил кина дошта бошем, мо танҳо онҳоро маҷбур мекунем, ки нисбати мо ҳам чунин рафтор кунанд, зеро ки қоидаи муносибатҳои одамон

хамин аст: „Ба ҳар андоза, ки чен кунед, ба ҳамин андоза ба шумо чен карда хоҳад шуд“ (Матто 7:2).

Гуноҳро ба Ҷолҷолто биёред

„Аввал чӯбро аз чашми худ дур кун“. Ана аз ҳамин мо бояд сар кунем. Фаҳмидан зарур аст, ки муносибати бадкинаи мо ба дигар одамон — гуноҳ аст. Мо бояд бо зону онро ба Ҷолҷолто биёрем, Исоро бинем ва фаҳмем, ки ӯ барои ин гуноҳ кадом нархро медиҳад. Мо бояд дар назди пойҳои ӯ тавба кунем ва аз нав худро шикаст диҳем. Мо бояд ба Исои Худованд гуноҳи худро супорем, то ки бо хуни Мукаддаси Худо онро бишӯяд ва моро нисбат ба ҳамон одам аз муҳаббат пур кунад. Ва ӯ ин корро мекунад, агар мо ӯро хоҳиш кунем. Баъд мо, шояд, барои иқроршавӣ дар гуноҳе, ки дар дил доштем ва барои нақл кардан дар бораи амали хуни Исо ба назди он одам рафтан меҷӯем, то аз ӯ бахшиш пурсем. Бештари вақт одамоне, ки моро ихота мекунам ва баъзан дилҳои худӣ мо ба мо мегӯяд, ки гуноҳе ки мо ба он иқрор шудем, назар ба гуноҳе ки он одам бояд ба он иқрор шавад, на он қадар хатарнок аст. Вале мо дар Ҷолҷолто будем, ҳақиқатан дар тахти аломати Ҷолҷолто зиндагӣ карданро ёд гирифта истодаем, мо гуноҳи худро дар он ҷо дида тавонистем ва акнун мо наметавонем гуноҳҳои худро бо гуноҳҳои дигарон муқоиса намоем.

Баъд аз он ки ин қадамҳои оддиро мегузорем, мо равшан дида метавонем, ки „хас“ аз чашми дигар кас баромад, барои он ки „чӯб“ аз чашми мо нест шуд. Дар ин лаҳза Худо ба он чи ин одам мӯҳтоҷӣ дорад, нури нав мепошад. Ва баъд мо, мумкин аст дида метавонем, ки „хасе“ ки дар мо хавотириро ба вучуд меоварад, дар ҳақиқат вучуд надошт, чунки танҳо акси як чизе дар худӣ мо буд! Мумкин аст, дар ин одам мо баъзе фикру ҳиссиётҳои норавшанро дида метавонем, ки худааш ҳоло намефаҳмад. Баъд, ҷӣ хеле ки Худо амр мекунад, мо бояд бо муҳаббат ва фурутанӣ ба ӯ муроҷиат кунем, ки ҳиссиёти ботиниаш ба ӯ аён шавад. Он гоҳ ӯ гуноҳҳои худро ба сарчашмаи зинда, ба назди Салиб оварда метавонад ва дар он ҷо начотро меёбад. Дар ин лаҳза ӯ беш аз ҳама тайёр аст муроҷиати моро қабул кунад ва ӯ ба мо миннатдорӣ изҳор мекунад, чунки акнун медонад, ки мо на хоҳишҳои худбинона, балки танҳо муҳаббату ғамхорӣ нисбати ӯ доштем.

Вақте ки Худо моро барои ягон касро озмудан даъват мекунад, мо набояд дар тарсу ҳарос истем. Мо набояд дар фикру ақидаи худ пофишорӣ кунем. Мо танҳо дар бораи он чизе Худо ба мо кушод,

бояд гӯем ва дигар ҳеҷ чиз. Фаҳмиши одамро талабидан кори Худо аст, на аз мо. Барои он ки дар мо хоҳиши худро шикаст додан ва мағрурияти „ман“-ро шикастан пайдо шавад, вақт лозим аст. Аммо вақте ки моро, дар навбати худ, ба ҷавобгарӣ кашанд, мо набояд худро мудофия ё сафед кунем.

Беҳтараш дигар касро оромона гӯш мекунем ва миннатдорӣ изҳор мекунем, вале баъдтар назди Худо омада, ин мушкилиро ба Ё гуфта, иродаи Ёро мефаҳмем. Агар вай ҳақ бошад, мо бояд бо фурутаниии зиёд ба ӯ инро гӯем; ва баъд якҷоя ба Худо ташаккур гӯем. Бешубҳа мо мӯхтоҷи якдигар ҳастем! Дар зиндагии мо „доғҳои кӯрона“ ҳастанд, ки мо ҳеҷ вақт дида наметавонем, агар ба он тайёри набинем, ки Худо онҳоро бо ёрии дигарон равшан мекунад.

Барои хизматгор шудан шумо тайёред?

Боби 8

Аз Аҳди Ҷадид ба мо равшан маълум аст, ки Исои Худованд аз мо интизор аст, то мо бо фурутанӣ барои вазъияти хизматгори қабул кардан тайёр бошем. Ин на танҳо як вазифаи иловагӣ аст, ки мо метавонем онро бо хоҳиши худ қабул ё рад кунем. Ин асоси муносибатҳост, ки масеҳӣ бояд бо эҳтиром бо Худо ва бо бародарони худ барқарор кунад, агар мушоиракаторо бо Исо доништан хоҳад ва то як андоза ба муқаддас шудан наздиктар шавад. Вақте мо мефаҳмем, ки зиндагии хизматгори ҳақиқӣ бо чӣ сабру тоқат ва маҳрумият вобаста аст, ба мо маълум мегардад, ки танҳо он ки бо тамоми масъулият дар тахти аломати Ҷолҷолто зиндагӣ карданро қарор дода, фурутанӣ ва итоати Исои Худовандро ҳамчун намуна қабул кард, чунин вазъиятро қабул хоҳад кард.

Пеш аз он ки ин мавзӯро дида бароем, аввал мо бояд якчанд саволхоро муҳокима кунем, ки моро барои фаҳмидани маънои он ки Ӯ моро чӣ хел дидан меҳост, тайёр мекунад. Дар Аҳди Қадим ду намуди хизматгор номбар карда мешавад. Хизматгорони кироя, ки музд мегирифтанд ва якчанд ҳуқуқ доштанд ва хизматгорони қрепостной, ё ғуломон, ки ҳеҷ чиз барои меҳнати худ намегирифтанд ва барои шикоят кардан ҳақ надоштанд. Ба яҳудиён намоёндагони халқи худро ғулом кардан манъ шуда буд; чунин ғуломонро танҳо аз бутпарастон гирифтани мумкин буд. Аммо вақте ки мо ба Аҳди Ҷадид мегузарем, дар он ҷо дида метавонем, ки калимаи юнонӣ барои ифода кардани хизматгори Худованди Исои Масеҳ на „хизматгори кироя“, балки „ғулом“ аст. Пас вазъияти мо чунин аст, ки мо ҳеҷ ҳақ ва имконият ба арзу шикоят кардан надорем ва пурра моликияти хусусии Хуҷаини худ ҳастем, ки бо мо чӣ хоҳад, онро мекунад.

Ғайр аз он, вақте мо мефаҳмем, ки бояд ғуломи Оне бошем, ки Худаш ғулом шудан меҳост, мо боз беҳтар дида метавонем, ки вазъияти мо бояд чӣ хел бошад. Дар оянда Навиштаҷот фурутани тааҷҷубовари Исои Худовандро мекушояд, ки „дар сурати Худо буд,

бо Худо баробар буданро ҳарисона барои Худ нигоҳ надошт, балки Худро кам дониста, ба сурати ғулом даромад...“ (Филип. 2:6–7).

Барои он ки ба одамон хизмат кунад ва онҳоро ба назди Худо баргардонад, Ӯ аз ҳуқуқҳои Худ даст кашида, бо Худ чунин муносибатро қабул кард, ки бо иродаи Падараш ва ғазаби одамон пешбинӣ шуда буд. Ва мо бо шумо бояд ғуломони Оне шавем, ки ғулом мемонад ва табиати Ӯ намунаи фурутанӣ аст ва вазифаи Ӯ дар он аст, ки Худро баҳри дигарон, ки онҳоро офарида буд, бимирад. Оҳ, чӣ хел паст аст дар ин сурат вазъияти мо! Чӣ хел он равшан нишон медиҳад, ки дар таҳти роҳбарии Исои Худованд зиндагӣ чӣ хел бояд кард!

Ин моро ба якчанд хулосаҳои минбаъда водор мекунад. Хизмати мо ба Исои Худованд бояд дар хизмати мо ба бародарон намоён шавад. „Зеро, — мегӯяд Павлус, — мо на худро, балки Исои Масеҳро мавъиза менамоем, ки Ӯ Худованд аст ва мо ғуломони шумоем ба хотири Масеҳ“ (2 Қўрин. 4:5). Фурутанин мо дар назди Худованд аз рӯи фурутанин мо нисбати дигар одамон баҳо дода мешавад. Агар мо ба қурбонӣ ва ҳатто беобрӯй шудан баҳри дигарон тайёр набоем, Ӯ инро чун хоҳиш надоштан барои хизмат ба Ӯ мешуморад. Дар ин сурат мо худро аз мушоракат бо Ӯ маҳрум мекунем.

Акнун мо метавонем инро боз аниқтар дар зиндагии худ истифода барем. Ба наздики Худо ба ман бо суҳанҳои Инҷили Луқа 17:7–10 муроҷиат кард:

„Кист аз шумо, ки ғуломаш ба шудгор ё ба чўпонӣ машғул бошад ва ҳангоми аз саҳро баргаштанаш ба вай гӯяд: «Зуд омада назди суфра бинишин?» Баръакс, оё ӯ ба вай намегӯяд: „Барои ман хўроки бегоҳӣ тайёр кун ва камари худро баста ба ман хизмат кун, то даме ки бихўрам ва бинўшам ва баъд аз он худат бихўр ва бинўш?“ Оё ӯ ба он ғулом барои он ки фармонҳои ўро ба ҷо овард, миннатдорӣ баён мекунад? Гумон намекунам. Ҳамчунин шумо низ, вақте ки ҳамаи фармонҳои ба шумо додашударо ба ҷо овардед, бигӯед: «Мо ғуломони ношоям ҳастем; чунки он чӣ карданамон лозим буд, кардем»“.

Ман дар ин ҷо панҷ хусусияти ғуломро мебинам.

Пеш аз ҳама, ӯ бояд як корро аз наси дигар бе ягон муҳокимаронӣ иҷро кунад. Аз рӯи масал, баъди рӯзи вазнин дар саҳро, пеш аз иҷозати хўроқхўрӣ ба ғулом фармон дода шудааст, ки ба зудӣ барои

хӯчаинаш хӯроки бегоҳиро тайёр кунад ва ҳатто ба ӯ лаганбардорӣ кунад. Ва ӯ рафта ин корро бе ягон фикре, ки дигар хел буданаш мумкин аст, кард. Вале ҷи хел мо якравем, агар ба мо чунин рӯй диҳад! Ҷи гуна дар дилҳои мо ҳашмгинӣ тез ба вучуд меояд, агар аз мо чунин рафторро интизор бошанд! Вале, вақте ки мо шикоятро сар мекунем, мо чунин рафтор мекунем, гӯё мо ҳуқуке дошта бошем, вале ғулом онро надорад.

Дуюм, вазифаҳои худро иҷро карда, ғулом набояд мунтазири миннатдорӣ бошад. Худе ки мо ба ягон кас мадад мерасонем, бисёр вақт нисбати худ раҳмдил ҳастем ва норозигиро ҳис мекунем, агар ёрдами моро чун чизи даркорӣ қабул кунанд ва миннатдорӣ изҳор накунанд. Аммо ғулом бояд ба ин розӣ бошад. Барои мукофот хизматгори ки роия умедвор шуда метавонанд, вале на ғуломон.

Сеюм, ӯ набояд дигаронро дар худпарастӣ айбдор кунад. Вақте ки ин порчаро аз Инчил меҳондам, ман аз он ҳиссиёт худро дур карда наметавонистам, ки хӯчаин худпараст буда, танҳо дар бораи худ фикр мекунад, аммо ғулом ҳеҷ вақт таъна намекунад. Ӯ барои он вучуд дорад, ки ба хӯчаини худ хизмат кунад, феъли хӯчаин ба ӯ дахл надорад. Баъзан мо иҷозат медиҳем, ки „ба гарданамон шинанд“ ва ҳатто миннатдорӣ талаб намекунем, вале дар дили худ онҳоро худпараст меҳисобем! Вале ин барои ғуломе мувофиқат намекунад, ки дар ин ҷо имконияти иловагиро барои монандшавӣ ба Худованди худ — хизматгори ҳамаи одамон мебинад.

Вале ба мо боз як қадами дигар кардан даркор аст, *қадами чорум.* Мо барои рӯҳбаланд шудан ва барои шодии ниҳоят баланд бо сабаби корҳои хуби худ ягон асос надорем, *мо бояд иқрор шавем, ки ғуломони ношоиста* ҳастем, яъне худи мо барои Худо ва одамон тамоман бефоида ҳастем. Мо бояд нав ба нав такрор кунем, ки „дар ман, яъне дар ҷисми ман, чизи неқ мавҷуд нест“ (Рум. 7:18). Агар мо чун ғулом рафтор кунем, ин на хизмати мо аст, чунки мо табиатан мағрур ва якравем, балки Исои Худованд, ки дар мо сокин аст ва моро ба корҳои неқ водор мекунад.

Панҷум, қадами охирин „ман“ — ғӯиро бартараф хоҳад кард. Мо бояд иқрор шавем, ки дар меҳнати фурутанона ва сабру тоқати оромона мо ягон чизи зиёда аз вазифаи худ намекунем. Худо асосан одамро барои он офаридааст, ки ғуломи Ӯ бошад.

Ҷуноҳи одам дар он аст, ки ӯ намехоҳад ғуломи Худо бошад. Барои ҳамин эҳёи ӯ танҳо дар баргаштани ӯ ба ҳолати ғуломӣ аст. Ба ин ҳолат розӣ шуда, одам ягон чизи махсусро намекунад, чунки ӯ ин тавр офарида шудааст ва бо ҳамин аъмол начот меёбад.

Чунин аст роҳи салиб. Онро Ғуломи фурутанӣ Худо бино кард ва магар мо, ғуломони ин Ғулом, набояд бо ин роҳ равем? Вай ба шумо душвору хатарнок метобад, ба поён равона аст? Бовар кунед, ин роҳи ягона ба боло аст! Ин роҳест, ки Исои Худованд бо он ба тахт нишаст ва мо низ бо он ба манзили қувваи руҳӣ, давлату фаровонӣ меоем. Онҳое, ки бо ин роҳ мераванд, дилҳои пурнуру хушбахтанд, ки пур аз зиндагии Худованди худ ҳастанд. Онҳо дарк намуданд, ки „ҳар кӣ худро фурутан созад, сарфароз гардад“ (Лука 14:11; 18:14) ва ин ҳақиқат на танҳо нисбати Худои онҳо, балки инчунин нисбати ҳуди онҳо дуруст аст. Худро шикаст додан ва тавба роҳи ҳаёти зинда мешавад.

Аммо агар танҳо қарор диҳем, ки дар оянда фурутантар мешавем, ба ин ҳаёти зебо дохил шуда наметавонем. Аввал мо бояд аз ҳиссиётҳои пештара ва рафторҳои мон тавба кунем, ки ҳоло ҳам вучуд доранд — бигузур ҳатто дар он намуде, ки мо барои онҳо бахшиш наметурсем. Исои Худованд на танҳо барои он сурати ғуломро қабул кард, ки барои мо намуна бошад, балки инчунин барои он ки дар салиб барои гуноҳҳои мо вафот кунад ва сарчашмаи хуни бебаҳои Худо барои мо биёрад, ки ҳамаи гуноҳҳоро бо он тавонад пок намояд. Лекин то он даме ки мо барои он чӣ шуда гузашт ва барои акнун ин хел шуданамон тавба накунем, ин хун гуноҳҳои дилҳои пурғурури моро шуста наметавонад. Ин ҳаминро мефаҳмонад, ки бояд ба Худо иҷозат диҳем, ки нури Ӯ ба ҳар як ҳиссаи дилҳои мо, ба муносибатҳои мо бо Ӯ ва бо дигарон ворид шавад.

Ин маънои онро дорад, ки мо мебинем, чӣ хел гуноҳҳои ҳавобаландӣ, ки Худо онро ба мо нишон медиҳад, Исоро мачбур карданд аз осмон фарояд ва дар Салиб бимурад, то ин ки онҳо бахшида шаванд. Ин маънои онро дорад, ки мо на танҳо аз Ӯ, балки аз дигар одамоне низ бахшиш мепурсем ва ин дар ҳақиқат таҳкиромез аст. Аммо вақте ки мо аз „дари шикастадилон“ мегузарем, мо дар роҳи муқаддас мешавем, ки дар нур ва шӯҳрат медурахшад.

Қувваи хуни Барра

Боби 9

Асли масъалаи эҳё, ки бештари мо бо он дар ин рӯзҳо вомехӯранд, дар содагии худ ниҳоят чуқур аст. Ин масъала дар он аст, ки ягона монетае, ки ба масеҳӣ имконият намедиҳад ба мушоракати ғолибона бо Худо дарояд ва аз Рӯҳи Муқаддас пур шавад — гуноҳ дар тамоми намудҳои худ аст. Ва қувваи ягона дар ҷаҳон, ки масеҳиро аз гуноҳ пок гардонда метавонад ва ба ӯ озода ва ғалаба мебахшад — ин қувваи хуни Исои Худованд аст. Аммо барои мо, эҳтимол, фаҳмидан бисёр муҳим аст, ки ба хуни Исо кадом чиз қуввати мӯъҷизаовар мебахшад, чунки танҳо баъди он мо фаҳмида метавонем, ки дар кадом шароитҳо ин қувва дар зиндагии мо худро зоҳир мегардонад.

Китоби Муқаддас ба қувваи хуни Исои Худованд ҳайру баракати зиёде қоилад аст! Ба воситаи хуни салиби Ӯ ороиштагӣ байни одам ва Худо барқарор гардид (Қўл. 1:20). Бо қувваи хуни Ӯ ҳама имондорон ба Исои Худованд омурзиши гуноҳҳо ва ҳаёти ҷовидонӣ пайдо кардаанд (Қўл. 1:14; Юҳ. 6:54). „Ба василаи хуни Барра“ шайтон мағлуб гардид (Ваҳй 12:11). Бо воситаи ин хун покшавӣ аз ҳар гуноҳ доимо ба амал меояд (1 Юҳ. 1:7). Ба воситаи қувваи хуни Ӯ мо аз зулми ғазаб озод шуда метавонем, „то ки Худои Ҳай ва Ҳақиқиро ибодат намоем“ (Ибр. 9:14). Ба воситаи қувваи он ношоистатарин касон „чуръат доранд ба қудси ҳузури Худо дохил шаванд“ ва дар он ҷо абадӣ зиндагӣ мекунанд (Ибр. 10:19).

Оё ин чӣ аст, ки ба хун ин қадар қувват мебахшад? Мо чӣ тавр таъсири онро бо тамоми пуррагӣ дар зиндагии худ ҳис карда метавонем? Бисёр вақт ин хуни гаронбаҳо тозагӣ, қувваи ороиштагӣ ва бунёдкории худро дар дилҳои мо зоҳир намекунад; бисёр вақт мо дар ҳузури Ӯ будан ва бо Ӯ мушоракат доштанро сазовор нестем.

Сарчашмаи қувват

Ба саволи якум ба мо Китоби Ваҳй ҷавоб медиҳад, ки он ҷо хуни Исо „хуни Барра“ номида шудааст (Ваҳй 7:14). На бо хуни ҷанговар,

балки бо хуни **Барра**! Бо суханҳои дигар гӯем, он чизе ки ба ин хуни қиматбаҳо қувваи файзбахшро барои одам мебахшад — ин ҳамон фурутани баррамонанди Онест, ки онро рехт. Навиштаҷот бисёр вақт Исои Худовандро „Барра“ номида, пеш аз ҳама ба нақши Ў, ки нақши қурбонӣ барои гуноҳҳои мо буд, ишорат мекунад. Вақте ки яҳудии гуноҳкор дар назди Худо худро сафед кардан мехост — бояд хуни баррача мерехт (ё бузича) ва бо он қурбонгоҳро мепошиданд. Исо — ин таҷассуми худовандонаи ҳамаи он баррахоест, ки одамон барои қурбонӣ меоварданд, — „Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад“ (Юх. 1:29). Вале дар калимаи „Барра“ фикри чуқуртар низ ҷойгир аст. Он табиати Исоро маънидод мекунад. Ў Барра аст, зеро „ҳалим ва фурутан аст“ (Мат. 11:29). Ў бо фурутани Худ баҳри файз ва начоти одамон ба иродаи Падари Худ итоат кард (Юх. 6:38). Ҳама, ғайр аз Барра, бар муносибати саҳти одамон нисбати Ў ноҳаҷ ва зиддият нишон медоданд, вале Ў ба сабаби итоаткорӣ ба иродаи Падар ва аз рӯи муҳаббат ба мо на ин ва на онро накард (Филип. 2:8). Ў барои мо ба ҳама чиз тоб овард. Вақте ки ўро дашном медоданд, Ў мисли онҳо ҷавоб надод. Азоб мекашид, аммо ба ҳеҷ кас пӯписа намекард, ҳеҷ гуна „хуқукталошӣ“ намекард, ҳеҷ гуна ҳафагӣ, ҳеҷ гуна шикоят! Ин ба мо монандӣ надорад! Вақте ки иродаи Падар ва ғазабӣ одамон ба Салиби даҳшатнок ишора карданд, вай сарашро бо фурутани хам кард, ба он розӣ шуд. Ишаъё Ўро ҳамчун Барра дид, вақте ки нубувват мекард: „Мисли гӯсфанде, ки барои забҳ бурда мешавад, ва мисли баррае ки назди пашмтарошонаш безабон аст, Ў ҳамчунон даҳони Худо воз накард“ (Иш. 53:7). Мазаммат, поймол, туфкунӣ, роҳи охири ин андӯхгин ба болои теппа, меҳкӯбшавӣ ва рост кардани салиб, сӯроҳ кардани қабурғаҳо ва шоридани хуни Ў! Ҳамаи ин рӯй намедод, агар Ў Барра намебуд. Ва ҳамаи ин баҳри он ки гуноҳи манро бишӯяд! Барои ҳамин мо мефаҳмем, ки Ў Барра аст на барои он ки дар салиб мурд, балки Ў дар салиб мурд, чунки Ў Барра аст.

Бигузур ҳар як ёдоварӣ дар бораи хуни Ў дар мо хотираи бузурги фурутани ва ҷонфидокунии Барраро ба вучуд орад, чунки ягон чизи дигар не, танҳо табиат ва феъли Ў ба ин хун қуввати мӯъҷизаоварро бахшид. Дар нома ба Ибриён 9:14 хуни Исо бо ҷонфидокунии Ў ба Худо абадан пайванд аст: „Чӣ қадар бештар Хуни Масеҳ, ки ба василаи Рӯҳи абадӣ Зоти беайби Худо ба Худо тақдим намуд, вичдони моро аз аъмоли бечон татхир хоҳад кард, то ки Худои Ҳай ва ҳақиқиро ибодат намоем!“ Фурутани, мисли барраҳо шудан ва итоати мо ба иродаи Худо — ҳаминро Ў пеш аз ҳама аз мо интизор аст. Худо

одами якумро айнан ҳамин хел офарид. Вале норозигии одам аз рафтан ба ин роҳ гуноҳи якумро ба амал овард, ин норозигӣ аз ҳамон вақт моҳияти гуноҳ аст. Исо ба замин барои он омад, ки дар одам табиятеро, ки ба Худо писанд аст, барқарор кунад. Ва танҳо барои он ки Падар инро дар Ё дид, Ё тавонист гӯяд: „Ин аст Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ман бар Ёст“ (Мат. 3:17). Хуни Ё барои Худо чунон гаронбаҳост ва барои одам ва барои гуноҳи ӯ барои он чунон таъсирбахш аст, ки дар рехтани он табиати Ё равшан зоҳир гардид.

Саволи дуюм

Мо ба саволи дуюм шурӯъ мекунем — чӣ гуна тамоми пуррагии ин қувваро дар зиндагии худ озмудан мумкин аст? Вақте ки мо ба Барра нигоҳ мекунем, ки баҳри мо сари Худо дар Ҷолҷолто ҳам кардааст, дилҳои мо, бешубҳа, ба мо ҷавобро медиҳад — танҳо бо кӯшиши дорои чунин табиати Ё шудан ва ба воситаи сар ҳам кардан бо фурутанӣ, мисли он ки Ё сари Худо ҳам мекард. Мисли он ки хислатҳои Барра ба хун қувват мебахшанд, ба мо ҳам хоҳиши доштани чунин имконият медиҳад тамоми пуррагии ин қувваро дар зиндагии худ истифода барем. Мо ба шарофати марги Ё метавонем ба табиати Худо ҳамроҳ шавем (Филип. 2:5). Дар бораи самараҳои Рӯҳи Муқаддас фикр кунед, ки дар Нома ба Ғалотиён номбар шудаанд (боби 5) — муҳаббат, шодмонӣ, озоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, марҳамат, имон, фурутанӣ ва парҳезгорӣ. Магар ин зоҳиршавии табиати Исои Худованд нест, ки Рӯҳи Муқаддас моро аз он пур кардан меҳаҳад. Биёед, ҳеҷ вақт фаромӯш накунем, ки Исои Худованд, ҳатто ба тахти Худо нишаста, Барра мемонад (дар бораи ин Китоби Ваҳй мегӯяд) ва Ё меҳаҳад, ки мо мисли Ё бошем.

Оё мо тайёрем?

Оё мо ба он тайёрем, ки ин рӯй диҳад? Ғурури мо ва якравии „ман“, ки ҳама вақт тайёр аст баҳри худ истодагарӣ кунад ва ба ҳеҷ кас роҳ надиҳад, бояд шикаст хӯрад, агар мо хоҳем табиати Барраро қабул кунем ва қуввати Хуни гаронбаҳои Ёро дар худ ҳис кунем. Бисёр дуо кардан мумкин аст дар бораи покшавӣ аз ягон гуноҳ ва дар бораи барқароршавии озоиштагии дилҳои мо, аммо то он даме ки розӣ нашавем худро шикаст диҳем ва ҳамроҳи Барра таҳқирро ҳис накунем, ҳеҷ чиз рӯй надиҳад. Ҳар гуноҳи содиркардаи мо натиҷаи

он аст, ки худсарии „ман“ ҳавобаландона қомат баланд кардааст. Агар мо сарчашмаи ҳар гуноҳро — ғурури худро дидан нахоҳем — ва аз он бо тавбаи махсус даст накашем, ки доимо худшикастадихӣ хоҳад буд, мо ба воситаи хуни Барра озоиштагӣ пайдо карда наметавонем. Мо бояд доимо дар нур гардем ва аз Худо хоҳиш кунем, ки гуноҳҳои моро нишон диҳад; ва он вақт дида метавонем, ки Худованд аз мо талаб мекунад, ки дар тавбаи худ мо ба ҳар гуна қурбонӣ ва ба гузаштҳо розӣ шавем, ҳатто дар он саволҳое, ки мо онро майда ва беаҳамият мешуморидем. Ба ҳар ҳол аҳамияти онро бо он баҳо додан мумкин аст, ки онҳо аз ғурури мо чӣ қиматеро талаб мекунанд.

Мумкин аст Ў аз мо талаб мекунад, ки мо ба гуноҳи худ иқрор шавем, баҳишш пурсем ё бо ягон кас ошти шавем (Мат. 5:23,24). Ё ба мо ишорат мекунад, то ба ягон кас гузашт кунем ва аз ҳуқуқҳое, ки мо ғӯё дошта бошем, даст кашем (Исо ягон ҳуқуқ надошт — пас мо барои чӣ онҳоро дошта бошем?). Шояд, Ў ба мо мефаҳмонад, ки мо бояд ба назди он кас равем, ки чизи нодуруст карда бошад ва барои бадии бадтаре иқрор шавем — дар нафрат ва ҳафагии худамон нисбати ӯ (Исо ҳеҷ вақт ҳафа набуд — оё ҳақ дорем ҳафа шавем?) Ў метавонад моро барои бо бародарон самимона будан даъват кунад, то онҳо донанд, ки дар асл мо чӣ хел ҳастем ва имконият дошта бошанд ба сӯҳбати самимонаи мо дароянд. Ҳамаи ин мумкин аст барои ғурури мо беобрӯӣ ҳисоб мешавад ва ба худписандии мо комилан номувофиқ аст, аммо танҳо ба воситаи чунин корҳо мо метавонем худро шикаст диҳем ва ба фурутанӣ Барра наздик шавем. Агар мо тайёр бошем, ки ҳар як мушкилиро ҳамин тавр ҳал кунем, он гоҳ хуни Барра аз ҳар гуноҳ моро пок карда метавонад ва мо бо либосҳои сафед ва бо озоиштагии Худо дар дилҳои худ бо Худо роҳ мегардем.

Бегуноҳии худро ҳимоя кардан?

Боби 10

Хамаи мо то он қадар ба маҳкум кардани худпарастӣ ва дурӯягии фарисӣ аз рӯи масали фарисӣ ва бочгир (Лук. 18:9–14) одат кардаем, ки одатан бовар карда наметавонем, ки сухан дар ин ҳодиса дар бораи мо рафта истодааст — ва ин танҳо бори дигар исбот мекунад, ки мо ба ӯ бисёр монанд ҳастем. Чӣ қадар ба фарисӣ монанд аст муаллимае, ки дар мактаби якшанбе дарсро дар бораи фарисӣ бо чунин сухан ба анҷом мерасонад: „Акнун бачаҳо, Худоро шуқр мекунем, ки мо ин тавр, мисли фарисӣ нестем“. Хатари бештари ба фарисӣ монанд шудани мо он вақт пеш меояд, ки Худо меҳодад моро дар назди салиби Исо фурутан кунад ва гуноҳҳои моро, ки ба эҳёи шахсии мо монеа мешавад, ба мо нишон диҳад.

Сурати Худо дар дилҳои одамон

Мо на иштибоҳи фарисиро, на иштибоҳи шахсияти худро фаҳмидан наметавонем, агар онҳоро дар матни он чизе, ки Худо дар бораи дили одам меғӯяд, аз назар нагузаронем. Исо гуфт: „Зеро ки аз даруни дили одам ҳаёлотӣ бад, зино, фисқ, қатл, дуздӣ, тамаъ, кина, макр, хирс, чашми бад, куфр, ғурур ва ҷаҳолат пайдо мешавад“ (Марк. 7:21,22). Павлус низ дар Номе ба Ғалотиён ҳамин гуна тасвири дили бади одамро менависад: „Қорҳои дил маълум аст, ки инҳост: фисқ, зино, нопокӣ, фучур, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, хархаша, ҳасад, ҳашм, ҷидол, ихтилофот, бидъатҳо, нафрат, қатлҳо, бадмастӣ, бетартибӣ ва монанди ин“ (Ғал. 5:19–21). Чӣ хел тасвири назарногир! Фикри ба ин монандро Ирмиё баён мекунад: „Дил аз ҳама чиз маккортар аст, ва он шифопоазир аст; кист, ки онро тавонад дарк кунад?“ (Ирм. 17:9).

Дили одам аз чунин тасвир иборат аст — афтода, ё чӣ хеле ки Навиштаҷот менамояд „одами кӯҳна“ (Эфс. 4:22), хоҳ дили навимон бошад, хоҳ масеҳии содик. Барои бовар кардан душвор аст, ки ҳамаи ин номбаршудаҳо аз дили рӯҳонӣ барои метагонанд, аз мавъизачии Инҷил,

ё аз ходими масеҳӣ, аммо ин ҳамин тавр аст. Дар асл, ягона чизе ки дар масеҳӣ зебо аст — ин Исои Масеҳ аст. Худо меҳаҳад, ки мо ба адолати ин ҳақиқат аз рӯи таҷрибаи худ бовар кунем ва ҳамон вақт, пас аз ноумедию фурутанӣ, мо ба Исо имконият медиҳем, ки ӯ адолат ва қудсияти мо — тамоми ҳастии мо шавад. Ва ин ғалаба хоҳад буд.

Мо „ӯро дурӯғгӯй мешуморем“

Акнун, дар партави тасвири Худовандии дили одам, мо масал дар бораи фарисиро беҳтар фаҳмида метавонем. „Худоё! Туро шуқр меғӯям, ки монанди касони дигар: торочгарон, золимон, зинокорон нестам“ гуфта, ӯ дар бораи бегуноҳии худ дар ҳамон гуноҳхое, ки Худо дар ҳар як дил мебинад, арз мекард. Амалан, фарисӣ гуфт: „Бешубҳа, ҳамаи ин гуноҳҳо ба дигарон дахл доранд — ана бочғир барои он тавба ҳам мекунад, — аммо танҳо ба ман не, Худовандо!“ Бо чунин суханҳо ӯ Худоро дурӯғгӯ тасвир кард, чунки „Агар гӯем, ки мо гуноҳе накардаем, ӯро дурӯғгӯй месозем“ (1 Юх. 1:10), зеро ӯ меғӯяд, ки мо гуноҳкорем! Аммо ман боз ҳам бовар мекунам, ки фарисӣ комилан самимӣ буд. Вай дар ҳақиқат боварӣ дошт, ки дар ин гуноҳҳо бегуноҳ аст. ӯ ҳатто бегуноҳии худро чун кори Худо меҳисобид ва чунин меғуфт: „Туро шуқр меғӯям“. Гарчанде Каломи Худо бар зидди ӯ шаҳодат меод, ӯ онро пайҳас намекард. ӯ „сарфаҳм“ нарафт.

Бочғир на барои он синаи худро зада ба гуноҳаш иқрор шуд, ки аз фарисӣ зиёдтар гуноҳ содир кард. Балки барои он ки бочғир дарк карда тавонист, ки гуфтаҳои Худованд дар асл нисбати ӯ ҳақ ҳастанд, аммо фарисӣ инро нафаҳмид. Фарисӣ фикр мекард, ки намоишкорона даст кашидан аз гуноҳҳои муайян — танҳо ҳаминро Худо аз мо талаб мекунад. ӯ то охир фаҳмида натавонист, ки „одам фақат он чиро, ки ба ҷашм намоён аст, мебинад, вале Худованд, он чиро, ки дар дил аст, мебинад“ (1 Подш. 16:7) ва шахватомезиро бо зинокорӣ (Мат. 5:27,28), нафратро бо қотилӣ (1 Юх. 3:15) ва ҳасадро бо дуздии ҳақиқӣ ва зулми хонагиро бо қаллобӣ дар бозор баробар медонад.

Мо борҳо арз кардаем, ки гӯё дар он ҳолатҳое, ки Худо дигарон ё моро айбдор мешуморид, гуноҳкор нестем! Дар асл, мо меғуфтем: „Мумкин аст, ин ба дигарон дахл дорад, вале ба ман не!“ — ва инро бо самимият меғуфтем. Эҳтимол, вақте мо мешунидем, ки одамон худро паст мезаданд ва иқрор мешуданд ва барои рафторҳои бади худ тавба мекарданд, мо аз онҳо нафрат мекардем. Ё шояд, хурсандӣ мекардем, ки онҳо бахшида шудаанд. Вале, чӣ хеле ки набошад, мо чунин намешуморидем, ки дар ҳуди мо чизе ҳаст, ки бояд „шиканем“.

Дӯсти азиз, агар мо чунин шуморем, ки мо бегуноҳем ва ҳеч чизро дар дар худ иваз кардан лозим нест, ин он маъноеро надорад, ки мо бегуноҳ ҳастем, балки баръакс, мо онҳоро намебинем. Мо худро фиреб медиҳем.

Гуноҳи даркнашуда моро ҷудо мекунад

Бешубҳа, Худо дар ҳамаи он чизе ки дар ҳаққи мо мегӯяд, ҳақ аст. Ў мебинад, ки дар кадом шакле набошад, ин гуноҳҳо дар мо зохир мегарданд (агар мо то ҳол дар гуноҳҳои худ иқрор нашудаем ва ба Худо имконият намодаем, ки онро аз мо дур кунад); худписандии нофаҳмида, ғурур ва худтаърифӣ; рашк, ҳашм ва бесабри, дамдузди, тарсноки, шармгинӣ; бетартибӣ ва дурӯғгӯӣ; ношоистагӣ ва хохишҳои ҷисмӣ; хулоса ин набошад, дигар чиз. Вале мо инро намебинем. Ба фикрам, мо то он дараҷа танҳо бо нохушиҳои худ машғул ҳастем, ки дида наметавонем, ки бар зидди Масеҳ гуноҳ мекунем ва Ёро бо фурутанӣ ва ҳалимиаш қабул кардан намехоҳем. Мо ба хубӣ мебинем, ки чӣ тавр каси дигар ба мақсади худ расидан мехоҳад ва ҳуқуқҳои худро ҳимоя мекунад, аммо пай намебарем, ки мо ҳам чунин рафтор мекунем. Вале худамон ҳис мекунем, ки дар ҳаёти мо чизе намерасад. Барои чӣ бошад ба мо мушоракати зинда бо Худо намерасад. Мо қуввати рӯҳиро гум кардаем. Гуноҳи даркнашуда ҳамчунин гуноҳи бадтарин дар чаши Худо аст ва он моро аз Худо ҷудо мекунад. Ин гуноҳ мумкин аст дар як чизи камаҳамият бошад, ки Худо бо майли том нишон дода метавонад, агар мо инро аз Ӯ илтимос кунем.

Боз як иштибоҳе вучуд дорад, ки мо бо он вомахӯрем, вақте суҳанҳои ҳақиқии Худоро дар бораи дили одам қабул намекунем. Мо на танҳо дар бораи бегуноҳии худ арз мекунем, балки инчунин бегуноҳии онҳоро, ки дӯст медорем, тасдиқ мекунем. Ҳангоме ки онҳоро маҳкуму айбдор мекунанд, бениҳоят худро бад ҳис мекунем ва ба тарафгирии онҳо мешитобем. Мо намехоҳем, ки онҳо дар ягон чиз иқрор шаванд. Мо дар подшоҳии тасаввуроти барғалат на танҳо дар бораи худ зиндагӣ дорем, балки дар бораи онҳо низ, ва аз барҳам додани ин подшоҳӣ метарсем. Вале мо онҳоро аз Худо муҳофизат мекунем — баҳри фоидаи набуда. Худоро дурӯғгӯӣ шуморида, барои ба хайру баракат наздик шудан роҳ намедиҳем, на барои онҳо, на барои худ.

Танҳо эҳтиёҷи ногузир ба мушоракати ҳақиқӣ бо Худо моро мачбур хоҳад намуд, то дуо гӯем, ки Ӯ ҳаёти моро бо нури фарогири Худ равшан кунад ва ба ин нур итоат кунем.

Худо ҳақ аст

Акнун вақти он расидааст, ки дар бораи бочгир сухан гӯем. Ҳамаи он чизеро, ки Худо дар бораи дили одам мегӯяд дарк карда, мо боварӣ ҳосил мекунем, ки тавбаи бочгир барои гуноҳҳои худ қабули адолати Худо ва фаҳмиши он буд, ки ҳама чизе ки Худо гуфт, бевосита ба ӯ дахл дошт. Шояд вақтҳои пеш ӯ ҳам мисли фарисӣ буд ва намефаҳмид, ки фикри Худо нисбати одам — ин ҳақиқат дар бораи ӯст. Аммо Рӯҳи Муқаддас ба бочгир оиди баъзе ҳақиқатҳои зиндагии ӯ ишора кард ва исбот кард, ки Худо ҳақ аст ва бочгир фирӯтан шуд. Ӯ на фақат бо ҳар як калимаи худ мегуфт, ки Худо ҳақ аст, боз вай мегуфт, ки Худо дар тамоми гуфтаҳои нисбати гуноҳҳои ӯ комилан одил ва росткор аст... Дуои Наҳеми пурра дуои ӯ шуда метавонист: „Валекин Ту дар тамоми он чизҳое, ки ба сари мо омадааст, одил ҳастӣ, зеро ки барҳақ амал кардаӣ, ва мо гуноҳкор ҳастем“ (Наҳ. 9:33).

Чунин аст табиати тавбаи ҳақиқӣ дар гуноҳ, табиати фурутани ҳақиқӣ. Ин иқроршавӣ дар он аст, ки гуноҳи ман — на танҳо ягон хатоӣ ё ҳамту як чизи ба табиати ман зид аст, („Ба ман ин гуна фикрҳои хато, ё содир кардани ин рафтори бад хос нест!“). Ин ҳамон аст, ки ҳақиқати „ман“-ро равшан мекунад. Ин ҳамон аст, ки ба ман ҳақиқатеро аён месозад, ки ман, чуноне ки Худо мегӯяд, махлуқи пургурур, вайроншуда, нопок буда, ба ман ин гуна фикрҳо доштан ва ин гуна рафтор кардан ҳақиқатан хос аст. Айнан бо чунин суханҳо Довуд дар гуноҳҳои худ тавба мекард: „Ба Ту ва танҳо ба Ту хато кардам, ва пеши назари Ту бадӣ кардам, бинобар ин Ту дар ҳукми Худ барҳақ ҳастӣ ва дар довари Худ пок“ (Заб. 50:6). Пас биёед аз чунин иқрорҳо натарсем, вақте ки Худо ба мо мегӯяд, ки мо бояд ин тавр кунем ва фикри онро накунем, ки Исоро „ноумед“ мекунем. Аммо дар асл, баръакс, чунин иқрорҳо Худоро ҷалол медиҳанд, чунки мо эълон мекунем, ки Худо ҳақ аст. Ин ба мо ҳиссиёти пурра ва чуқури ғалабаи Масеҳро мебахшад, чунки: „Дар ман, яъне дар қисми ман чизи неқ мавҷуд нест“ (Рум. 7:18) ва моро ба он ҷо меорад, ки ҳамаи кӯшишҳои худсари худро пок карданро яктарафа мемонем ва қудсияти мо акнун Исо аст ва ҳаёти Ӯ зиндагии мо мешавад.

Осоиштагӣ ва покшавӣ

Бочгир на танҳо ҳақиқати Худоро қабул кард, балки боз чизи бузургтареро кард. Ӯ ба қурбонии қурбонгоҳ ишора намуд ва ба

воситаи ин ба озоиштагии Худо ноил шуд ва аз гуноҳ пок шуд. Ин аз тарҷумаи тахтуллафзии он суҳаноне бермеоёд, ки ӯ гуфт: „Худоё! Ба мани гуноҳкор раҳм кун!“ Дар забони ҷунонӣ ин калимаҳо айнан ҷунин маъно доранд: „Худоё! Ба мани гуноҳкор хайрхоҳӣ кун.“ Яҳудиён медонистанд, ки роҳи ягонаи ба даст овардани хайрхоҳии (эҳсонӣ) Худо — қурбонӣ буд ва мумкин аст дар ҳамон соат дар қурбонгоҳи маъбад барои сӯзондани ҳаррӯза барраро ба қурбонӣ меоварданд.

Имҷунин бо мо ҳам ин рӯй медиҳад. Мо ҳеҷ вақт ба фурутанӣ бочғир расида наметавонем, агар Худо ба мо Барраи бегуноҳро дар салиби Ҷолҷолто нишон надиҳад, ки бо рехтани хуни Худ гуноҳҳои моро нест мекунад. Худое, ки аз аввал моро хуб медонад, ки мо дар асл кӣ ҳастем, дар бораи мо ғамхорӣ мекунад, то ки аз гуноҳҳо наҷот ёбем. Исо аз аввал баҳри наҷоти мо аз гуноҳҳо барраи қурбонӣ буд. Дар ӯ, ки бо фурутанӣ онро мебардорад, гуноҳҳои ман тамом шуданд ва дар он лаҳзае, ки ман тавба мекунам ва ба хуни ӯ бовар мекунам, онҳо шуста мешаванд ва нобуд мешаванд. Он гоҳ озоиштагии Худо ба дили ман ворид мешавад, мушоракат бо Худо барқарор мешавад ва ман бо ӯ аз нав бо либосҳои сафед роҳ мегардам.

Ин роҳи дуруст аст. Тайёрии мо барои эълон намудани ҳаққуии Худо ва дидани қуввати тозаии хуни ӯ алоқаи зич бо Исо ва дар маъбад бо ӯ зистанро дастрас мекунад. Агар мо бо ӯ дар нур гардем, ӯ доимо ба мо пайдошавии фикрҳоеро, ки ӯро ҳафа мекунад ва ҷоришавии зиндагии ӯро дар мо нигоҳ медоранд, нишон медиҳад. Ин фикрҳо — зоҳиршавии „ман“-и қадимӣ ва ғурурноқ аст, ки аз тарафи Худо ҷазо дода мешавад, на ягон ҷизи дигар.

Мо набояд дар ягон ҳолат гуноҳи худро, ки ӯ ба мо нишон медиҳад, рад кунем. Мо ҳама вақт бояд тасдиқ намоем: „Ту ҳақ ҳастӣ Худованд; ин ошкор мекунад, ки дар ҳақиқат ман кӣ ҳастам“, — ва барои пок шудан инро ба ӯ овардан даркор аст, Агар мо ин тавр рафтор кунем, мо дар амал мебинем, ки хуни қиматбаҳои ӯ ҳама вақт моро аз гуноҳ пок мегардонад ва Исо моро доимо бо Рӯҳи Худ пур мекунад. Барои ҳамин мо бояд рӯҳи фурутан ва дилшикаста дошта бошем ва кӯшиши онро кунем, ки Худо ба мо гуноҳҳои майдатарини моро зоҳир гардонад. Ҷунин одамоне, меғӯяд Худо, бо ӯ „дар макони олии ва муқаддас“ зиндагӣ мекунад (Иш. 57:15) ва эҳёи доимиро ҳис мекунад.

Инак, интиҳоб дар дасти мо аст — бегуноҳии худро исбот кардан ва рафта, бе баракати Худо мондан ва имконияти дар назди ӯ монданро надоштан, ё ин ки ҳақ будани Худоро дидан ва ба шарофати хуни Исо соҳиби озоиштагӣ ва ғалаба шудан.

Чил сол дар роҳ — Мусоҳиба бо муаллиф

Боби 11

Ин боб аз баёни кӯтоҳи се сӯҳбат бо муаллифи китоб Р. Ҳессион иборат аст, ки дар барномаи радиои „Калисо дар садо“ дар с.1988 сабт шудааст (Уитон, шт. Иллинойс).

Дар зиндагии шумо эҳё чӣ тавр ба амал омад?

Ман мавъиза мекунам ва аз ҳама зиёд ба эҳёи калисо, барои он ки ҳуди ман инро аз сар гузаронидам ва то ҳол аҳамият медиҳам. Дар аввали ҷода тамоми вақти худамро барои мавъизаи Инчил меодам — ин солҳои пурсамар буданд ва он вақт бисёриҳо назди Худованд омада буданд. Баъд аз он, ки ба муваффақиятҳои бузург қомеъ шудам, ман фаҳмидам, ки пастравӣ оғоз шуд. Барои чӣ бошад, ман қуввати Рӯҳи Муқаддас ва озодиро, ки бо он пештар Инчилро мавъиза мекардам, гум кардам. Вақтҳои зиёд дуо мекардам, бо ғайрат меомӯхтам, бо ҳиссиёти қалон мавъиза мекардам, аммо ҳамаи он натиҷа надошт — таназзул давом дошт. Дар ҳамон вақт ҳоло ман намефаҳмидам, ки махсусан ин вазъият маро ба номзадии мувофиқ барои Ҷайзи Худо тайёр мекунад. Финни гуфт: „Пеш аз барқароршавӣ аввал таназзули рӯҳӣ рӯй медиҳад, аз ин ҷо бармеояд, ки агар одам дар таназзул иқрор нашавад, дар бораи эҳёи шахсӣ гуфтан душвор аст“. Инак, ман таназзулро аз сар мегузарондам ва барои иқрор шудан тайёр набудам. Дар ҳамин ҳолат Худо ба Англия якчанд миссионерон ва роҳбарони африқоиро аз Уганда, Руанда ва Кения фиристонд. Ин дар с.1947 буд.

Онҳо аз Африқои Шарқӣ, ки бо эҳёи имон фаро гирифта шуда буд, омада буданд, на барои дамгирӣ, балки он чизро ки фаҳмиданд, ба дигарон арз кунанд. Худи ин миссионерон „падарони“ эҳё набуданд; дурусттараш онҳо яке аз фарзандони зиёди он буданд. Бисёр вақт тамоми пуррагии Ҷайзи Инчили Масех ба онҳо аз шаходатҳои африқоӣён кушода мешуд. Сарвари ин эҳё асосан африқоӣён буданд, на миссионерон.

Ман ин одамонро таклиф кардам, ки дар конфронс баромад кунанд, вале дарк карда натавонистам, ки онҳоро беш аз ҳама ташкилкунандаи конфронс (яъне ман) ба ташвиш меоварад. Ва онҳо дар ҳақиқат аз он шуруъ карданд, ки маро раҳнамоӣ карданд. Онҳо ба он чизҳое, ки ман дар ҳолати гиряовари ман ба чашми онҳо расид, ба ман ишора карданд, он, бешубҳа, ҳолати бисёр гиряовар буд! Ман рӯҳан афтода будам. Яке аз онҳо гуфт: „Рой, ту бояд тавба кунӣ“ Ман ҷавоб додам: „Барои чӣ бояд тавба кунам?“ Ман комилан самимӣ дар ҳаяҷон будам — охир ман бисёр меҳнат мекардам, дуои зиёд мекардам, бо ҳиссиёти калон мавъиза мекардам... Онҳо гуфтанд: „Мо намедонем, барои чӣ ту бояд тавба кунӣ. Мо бо ту нав шинос шудем. Аммо мо хуб дарк карда тавонистем, то ба ту гуфта тавонем, ки аз чӣ бояд сар кунӣ. Ин робитаи ту бо зани ту аст. Вақте ки мо ба шаҳраки донишқада расидем, ту гуфти: „Дустон, ба мошин шинед, ман бояд ба як хона даромада, баъзе корхоро ҳал кунам“. Ва дар ин хона мо дидем, ки ту бо он зани ҷавон сӯхбат мекунӣ; аз рӯи он ки ту бо ӯ чӣ гуна муносибат доштӣ, мо фаҳмида натавонистем, ки ӯ кӣ буд — котибаи ту ё ҳамсари ту. Мо чунин мешуморем, ки ту бояд аз ин сар кунӣ, барои он ки барои мо эҳёи рӯҳӣ аз муносибатиҳои мо бо наздикон оғоз шуд — дар оила“. Ман бо ҷиддият ба ин насиҳат муносибат кардам. Фикри „ҳаёти ғалибона“-и ман иваз шуд, бинобар ин ман фикр кардам, ки бояд дар бораи он фаромӯш кунам ва ба нури Худованд нигоҳ кунам, ки ӯ ба ман чиро дар ин дафъа нишон медиҳад. Ин нур ба ман гуноҳамро нишон дод, ки пештар онро намедидам ва ман дар муносибати худ ва занам роҳи тавбаро пеш гирифтам. Ман якрав будам ва бо одами якрав зиндагӣ бурдан душвор аст. Ман бояд дарк мекардам, ки ихтилоф на аз барои занам ба вуҷуд меояд, балки аз барои ман. Ман ба назди Исо бо ин омадам ва ман, мавъизачии машхури Англия, роҳи навро барои тавба кашф кардам — гуноҳро гуноҳ ном диҳам. Дар навбати худ ин маънои онро дошт, ки ман дар хуни Исои Масеҳ қуввати навро ҳис кардам, то хуб фаҳмида тавонам, ки ин нур дар ҳаёти ман чиро равшан кард.

Шумо калимаи „дилшикастагӣ“-ро истифода мебаред. Шумо мегӯед, ки дилшикастагӣ — ин яке аз шартҳои асосии эҳёи рӯҳӣ аст. Дар зери ин „дилшикастагӣ“ чиро дар назар доред?

Ин калима дар якҷанд ҷойҳои Навиштаҷот вомехӯрад, ки сухан дар бораи дилҳои шикаста ва пушаймоншуда меравад. Агар мо дуруст фаҳмонда натавонем, ки чиро дар назар дорем, ин калима ба тақлидкорӣ иваз мешавад. Онро шояд бо „ғамҳои зиёд“ ва „азобҳои ногувор“ монанд кунанд. Ҳеҷ ин тавр нест: ин масъалаи ирода аст.

Дилшикастагӣ — ин бар хилофи ғурур аст. Ғурур тасдиқ мекунад: „Ин гуноҳи ту“, дилшикастагӣ мегӯяд: „Аз ман“. Кӯшиши зиёд даркор аст, то одам арз кунад, ки тайёр аст инро ба забон орад, хусусан, агар бо овози баланд шахс дар бораи ҳақ будани худ арз карда бошад. Агар Худо дар ҳаёти ӯ ғалаба кунад, ӯ гуфта метавонад: „Дӯстон, ман ҳақ нестам“. Шояд, онҳо ҳам ноҳақанд, вале ин ба ӯ дахл надорад. Маҳз ӯ айбдор аст ва бештари вақт ҳамаи кор дар он аст, ки ӯ чӣ тавр ба суҳанҳои нодуруст ё ба рафтори бади онҳо аксуламал нишон медиҳад. Шояд, амалҳои онҳо нодурустанд, аммо ҷавоб нисбати онҳо ҳам нодуруст аст — ҳашмгинӣ, ҳафагӣ, рашк, вале иқрор шудан ба гуноҳҳои дигарон ба ягон мақсад намерасонад. Иқроршавӣ бояд аз *ман* саршавад ва дилшикастагӣ — ба иҷрои ин ҳозир будани „*ман*“ аст.

Дилшикастагӣ — ин як чизест, ки мо бояд як бор ва то абад ба даст орем, ё ин ки то абад барои мо чун эҳтиёҷи зарурӣ мемонад?

Ин эҳтиёҷи зарурӣ аст, барои он ки нур ҳама вақт мушкилиҳои навро нишон медиҳад. Каломи Худо дар бораи роҳгардӣ дар нур мегӯяд, чунон ки Ӯ дар нур аст. Нур — он чизест, ки равшан мекунад, вале зулмот — он чизест, ки пинҳон мекунад. Вақте ки Худо он чизеро, ки Ӯро ҳафа мекунад, ба ман нишон медиҳад, ман бояд гӯям: „Ҳа, Худованд, Ту ҳақ ҳастӣ, ман гуноҳкорм“. Ва ин тавр ҳар рӯз амал кардан даркор аст. Агар ман инро кунам, он гоҳ хуни Исои Масеҳ ҳар дафъа моро пок мекунад.

Дар боби 1 шумо мегӯед, ки дилшикастагӣ — ин саршавии эҳё аст. Ин бодард, таҳқиқомез аст, аммо ин роҳи ягона аст... Ин чунин маъно дорад: „На ман, балки Масеҳ...“ Шумо чиро дар назар доред?

Ақидаи дилшикастагӣ бар хилофи он аст, ки Навиштаҷот дар бораи „сангдиль“ мегӯяд. Ибораи „сангдил набошад“ дар якҷанд ҷои Аҳди Қадим воমেҳӯрад. Вақте ки одамро дар ягон чиз айбдор мекунанд, шумо гӯё дида метавонед, ки чӣ тавр гардани ӯ саҳт мешавад: „Ин рост нест, шумо хато мекунед!“ Аммо, вақте ки дар охир мегӯяд: „Ин гуноҳи ман“, шумо қариб дида метавонед, ки чӣ тавр сараш ҳам мегардад. Одамоне, ки аз Африқои Шарқӣ омаданд, суруди ҳамду сано оварданд, ки яке аз онҳо навишта аст. Ана суҳанҳои он:

О Худовандо, қатъ гардон ғурурамро, худсарии „ман“-ро
Мадад намо, ки сарам ҳам бошад ва шикаст хӯрам.

Дур накунам чашмонамро аз Он
Ки барои ман сарро ҳам кард дар Чолҷолто.

Боби 2 „Косаҳои лабрешшуда“ ном дорад ва ин рамзи зиндагии нав дар Масеҳ аст. Дар зери „Косаҳои лабрешшуда“ чиро дар назар доред?

Ифодаи „косаҳои лабрешшуда“ дар равиши эҳёи динии Африқои Шарқӣ чун ибораи рехта шуд. Вай, албатта, аз Забур 22 гирифта шудааст: „Косаи ман лабреш шуд“.

Онро истифода мебурданд ва то ҳол метавонанд барои тасвири хурсандӣ ва озодӣ истифода баранд, ҳангоме ки одам нав бо хуни Исои Масеҳ шуста пок шудааст. Аввалин бор дӯсти ман духтур Ҷоу Чёрч инро истифода бурд, ки яке аз сарқунандагони ҳаракати бунёди имон аст. Як рӯз ӯ ин образро дар маҷлиси калон, ки дар саҳнаи театри дар зери осмони кушод гузаронида мешуд, равшан тасвир дод. Ҳазорон одамон Исоро دیدанд, ки бо кӯзаи тиллогин дар китфи Худ оби ҳаётро мебурд. Ӯ гуфт, агар онҳо мӯҳтоҷи пуршавӣ бо Рӯҳулқудс бошанд, он гоҳ кафҳои дастонашонро мисли коса дароз кунанд. Онҳо бояд чунин тасвир диҳанд, гӯё Исо аз қаторҳои онҳо бо кӯзаи тиллогин гузашта ва косаҳои онҳоро то лабҳои он бо оби ҳаёт пур мекунад.

Вақте ки ба чанд миқдори онҳо наздик шуда, ба косаҳои онҳо назар мекард, Исо сари Худро ғамгинона ҷунбонда ва аз пеши онҳо мегузашт. Косаҳои онҳо чиркин буданд ва онҳоро бояд тоза мекарданд, пеш аз он ки пур кунанд. Ягон кас шояд гӯяд: „Ин гуноҳ нест, чунки табиатан ман ин тавр ҳастам.“ Исо ҷавоб медиҳад: „Ин гуноҳ аст ва шумо бояд онро гуноҳ номед.“ Агар шумо аз гуноҳи худ пушаймонӣ ҳӯред, Ӯ косаи шуморо бо хуни Худ тоза мекунад ва бо оби ҳаёт пур мекунад. Аз ин ҷо ин ибораи „косаҳои лабрешшуда“ пайдо шудааст. Аз ин покшавӣ гузашта, одам мегӯяд: „Шукр ба Худованд, косаи ман лабреш шуд“, аммо ин танҳо барои он рӯй медиҳад, ки хуни Исои Масеҳ истифода шуда буд.

Шумо дар назар доред, ки гуноҳҳои вазнин, чун қатл, зинкорӣ, дуздӣ, ё ин ки гуноҳҳои майдаи зиндагӣ ба Исо барои пур кардани косаҳо ҳалал мерасонанд?

Ҳар гуна гуноҳҳо, ҳам вазнин ва ҳам майда. Аз нуқтаи назари Худо дар байни онҳо фарқиате нест. Ва бисёрии онҳо — ин гуноҳи аксуламали мо аст, на амалҳои мо. Касе метавонад рафтори бад

кунад, аммо ҷавоби ман ба он аз он беҳтар нест. Ҳасад, хашм, хафагӣ — ҳамаи ин кофӣ аст, ки косаҳоро доғдор кунем ва роҳ надихем, ки Исо онро пур кунад. Агар мо иқрор шавем, ки ин ҳиссиётҳо гуноҳанд, хуни Исо аз ҳамаи гуноҳҳо моро тоза мекунад.

Оё шумо чунин мешумored, ки дар рӯзҳои мо масеҳии оддӣ ҳама вақт бояд аз гуноҳҳои худ тавба кунад, ё ин фикр барои афкори масеҳӣ бегона аст?

Ҳа, ҳарчанд ман Инчилро мавъиза мекардам, барои ман ин каме ғайриоддӣ буд. Дар он вақт ман наметавонистам гӯям, ки тавба дар зиндагии масеҳии ман ҷои муҳимро ишғол мекунад. Бо ин сабаб хуни Исои Масеҳ барои ман на он қадар муҳим буд. Акнун дар хуни Исо — тамоми умеди ман, озоиштагии ман ва тамоми росткориҳои ман аст. Чизҳоро бо номи хоси он ном дода, барои бо ин роҳ рафтан ба ман ёрдам расонданд ва исбот карданд, ки қувваи мӯъҷизаоваре дар хуни Исои Масеҳ вуҷуд дорад.

Шумо дар бораи эҳёи пай дар пай суҳан мегӯед, вале дигарон ин эҳёро мисли як ҳодисаи якқарата дида мебароянд, ки баъдтар аз натиҷаи он лаззат мебаранд. Аммо шумо на дар бораи ин мегӯед, ин тавр не?

Не, ҳодисаҳои пештара дар ақиб мемонанд ва дар замони ҳозира ба ман таъсир намекунанд. Аммо Исо зинда аст ва Хуни Ӯ ҳеҷ вақт қуввати худро гум намекунад. Ҳаракат барои эҳёи имон дар Африқо — ин намунаи беҳтарини эҳёшавии пай дар пай аст. Ин ҳаракат беш аз пеш тараққӣ дорад: пеш аз ҳама барои он ки хуни Исои Масеҳ ҳеҷ вақт қуввати худро гум намекунад, ва одамон, тайёр ҳастанд, ки тавбиро давом диҳанд.

Аз изҳори тасвириҳои шумо истифода бурда, ман ба худ иҷозат медиҳам чунин гумон кунам, ки ба наздикӣ шумо косаи худро ба Исо дароз карда будед. Ин кай буд ва бо кадом сабаб рӯй дод?

Ба наздикӣ Худованд ба ман як чизро нишон дод, ки ман чун гуноҳ онро намедидам. Худо кори Худо айнан ҳамин тавр амалӣ мекунад. Ӯ ба шумо он чизро чун гуноҳ нишон медиҳад, ки шумо онро ин тавр намеҳисобидед. Солҳои охир ман ба калисои маҳаллаи мо бе ягон хурсандӣ меомадам. Ман он ҷо баракати ҳақиқиро дарёфт намекардам. Ба ман тарзи сурудхонии онҳо маъқул набуд. Сурудхонии онҳо анъанавӣ буд, аммо ман ҳар дафъа барои баҳо надодани он ҳар гуна

баҳона меёфтам. Аммо ба қарибӣ Худованд ба ман ишора кард, ки дар асоси ин як шароит пинҳон аст, ки худӣ ман дар ин кор дар калисо иштирок намекунам.

„Ту ҳама вақт дар аввал меистодӣ, — гуфт Худованд, — аммо акнун танҳо дар миз мешинӣ“. Даре нагузашта, ман мавъизаеро тайёр мекардам, ки ба яке аз масалҳои Исо баҳшида шуда буд ва дар он ҷо дар бораи он сухан мерафт, ки ба маърака даъватшудагон набояд дар ҷойҳои пеш нишинанд. Худованд ба ман гуфт: „Ту бояд ҷои охириро дӯст дорӣ, чунки дар он Маро пайдо мекуни. Ман баҳри ту онро ишғол кардам. Аммо ту дар изтироб ҳастӣ, чунки бо шодӣ онро қабул карда наметавонӣ“. Ман дар гуноҳи худ иқрор шудам ва онро ба зерӣ хуни Муқаддаси Исо гузоштам. Ва ман ҳис кардам, ки дар дили ман чизи нав пайдо шуд. Ин маро ба якчанд гуноҳҳои дигар, ки накушода буданд ва худсарии „ман“ сабаби ҳар яке он буд, роҳнамоӣ кард; аммо хуни Исо ҳеҷ вақт қуввати худро гум намекунад ва кофист, ки ҳатто маро бори дигар ба тамоми пуррагии баракати Инҷили Масеҳ баргардонад.

Оё шумо шӯҳиди чунин ҳолатҳо будед, ки одамони бисёре эҳёшавиро ҳис мекарданд ва косоҳо пур мешуданд?

Ҳа, аммо ман барои баҳо додани он ҷуръат намекунам ва муваффақиятҳои онҳоро ҳисоб намекунам; ин яке аз он кӯшишҳои, ки ман онҳоро гуноҳ ҳисоб мекунам. Агар ман дар бораи он аз ҳад зиёд сухан ронам, ин метавонад косоҳои пуршударо боздорад. Ба ман чунин менамояд, ки яке аз он сабабҳо, ки одамон ба комёбии муваффақ намешаванд, дар он аст, ки аз ҳад зиёд дорои муваффақият шудан мехоҳанд. Исоро доштан кофӣ аст ва дар Исо — ҳама чизҳои дигарро. Ва Ӯ дар бораи пуршавии косоҳои мо ғамхорӣ мекунад.

Шумо гуфтан мехоҳед, ки эҳёи шахсӣ — ин саволи оддӣ аст?

Ин, албатта, саволи душвор нест. Дар асоси худ ба гуфтаҳои, ки дар Навиштаҷот аст, ҳочаки ҳеҷ чизи навро илова кардан нест. Номҳои якуми Юҳанно 1:7 меғӯяд: „Аммо агар дар нур мегашта бошем, чунон ки Ӯ дар нур аст, бо якдигар муносибат дорем ва Хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок менамояд“. Нур ва зулмот дар Юҳанно — на ҳаммаъноҳои тақрибии неқӣ ва бадӣ аст. Нур — он чизест, ки равшан мекунад, аммо зулмот — он чизест, ки пинҳон медорад. Худо — нурест, ки мекурахшад. Агар мо тайёр бошем дар нури Ӯ гардем ва он чиро ки нури Ӯ чун гуноҳ ошкор мекунад, гуноҳ ҳисобем, мо дар нур хоҳем монд.

Шумо гуфтед, ки барои қабули баракати Худо аз рӯи китоби шумо хонанда бояд ба хондан шурӯъ карда, дар дилаш эҳтиёҷи саҳти рӯҳӣ дошта бошад. Ў бо ҳолати калисо умуман, ва бо ҳолати худ хусусан, набояд қаноатманд бошад. Барои чӣ одатан эҳё баъд аз ҳиссиёти қонеъ нашудан сар мешавад?

Биёед ба ин чунин нигоҳ мекунем: агар шумо аз таоми бегоҳирӯзӣ, ки бо дастони зани шумо тайёр карда шудааст, лаззат бурдан хоҳед, шумо бояд иштиҳои хуб дошта бошед, аз он бехтар — гурусна бошед. Шояд, ба шумо ягон таҷрибаи нобарор лозим аст, ки дигарон чӣ хел хӯрок тайёр мекунам, вале баъд шумо ба назди он кас бармегардед, ки ҳақиқатан пухту пази вай шуморо ҳаловат мебахшад. Дар ин ҷо ҳам чунин аст; файзу баракат чун дарё ҷорист, миллионҳо аз он истифода мебаранд, аммо шумо бояд гуруснагиро ҳис кунед, ин бояд ба шумо камӣ кунад. Дар ҳаёти ман ҳам, ҳар боре ки ман баракатро қабул мекардам, ҳамин хел буд. Вақте ки ман дар вақтҳои ҳоли Китоби Муқаддасро мисли як чизи маҷбурӣ меҳондам, ман аз он баракат надоштам. Баръакс, дар он ҳол, ки ман худро бад ҳис мекардам, баракат пайдо мешуд! Боз ва боз ман маҷбурам ба Худованд гӯям: „Ман меҳоҳам ба Ту гӯям, ки ҳиссиёти рӯҳии ман бад аст“ — „Ҳа, — ҷавоб медиҳад Худованд, — боз ягон чизи дигар?“ — „Ҳа, дар дили ман осоиштагӣ нест“. — „Боз чизи дигар? Натарс, пинҳон нақун, биғӯй“.

Вақте ки ман чунин рафтор мекунам, баракат маро фаро мегирад; чунки ман барои дар ҳолати ғияовар буданам иқрор мешавам, бо ин хосияти иқроршавӣ ман файзи аҷоибӣ Худованди дӯстдоштаи моро даъват мекунам — файзе, ки гуноҳҳои моро ва айбҳои моро рӯйпӯш мекунад. Файз — ин на тӯҳфа ба имондор, балки тӯҳфаи Ў ба одамони ноумедшуда, сустирода ва ба нобарорӣ гирифтورشуда мебошад. Маҳз вақте ки худро ҳамин тавр ҳис мекунам, ман ҳамон кас мешавам, ки дорои файз шуда метавонам.

Барои касоне, ки чӣ будани файзро намедонанд, шумо инро чӣ тавр тасвир мекардед?

Файз — ин меҳрубонии Худост ва ҳеҷ кас наметавонад ба ин файз талабгор бошад — танҳо ношоистагон. Шумо наметавонед аз ҳад зиёд бад бошед ва ё аз ҳад зиёд гуноҳкор бошед. Шарафи Исо маҳз дар ҳамин аст. Ў онро на бо миқдори росткороне, ки Ў сарҳои онхоро сила мекунад, балки бо онҳое ба даст меорад, ки хушбахт нестанд ва онхоро эҳё мекунад.

Шумо он фариси худписанд ва боҷгири пушаймоншударо аз боби „Бегуноҳии худро ҳимоя кардан?“-ро дар назар доред?

Албатта, ҳамаи мо бегуноҳии худро ҳимоя мекунем. Мо худро сафед мекунем; барои ҳамин мо гуфта наметавонем, ки Худо моро сафед мекунад. Худо гуноҳкоронро сафед мекунад. Оё шумо бо чунин муҳолифат вохӯрда будед? Худое, ки гуноҳкоронро сафед мекунад! Оне ки ба доварони замин амр мефармояд: „одилро сафед ва шарирро маҳкум кунанд“ (Такр. шар. 25:1), дар ин ҷо баръакс: „Ман доварию Худо бо меҳрубонӣ таъин мекунам, ки сафед кунанд онҳоро, ки гуноҳ карданд“. Фаҳмидани ин ба мо нисбат ба пештара ҷуръати бештаре медиҳад, ки аз гуноҳҳои худ тавба кунем.

Пас ҳама он чизе, ки аз „ман“ меояд, барои эҳёшавӣ ҳалал мерасонад? Ҳоҳ ин худсарӣ бошад, ё худбаварӣ, моили хоҳишҳои худ шудан, раҳмдӣ нисбати худ ё худписандӣ?

Ҳамаи ин чизҳои номбаршуда бо „ман“ пайванд аст. Ҳамаи он гуноҳ аст ва дар он, ки ҷои марказиро дар калимаи кӯтоҳи „sin“ (гуноҳ) ҳарфи „I“ (ман) дорад, маънои маҳсусе ҳаст.

Аз ҳамаи ин раҳӣ ёфтани мушкилоти калон аст. Қаноатманд нашудан ҳолати баракатовар аст; вақте ки мо қаноатманд нестем, мо ба як чизи калон кӯшиш мекунем ва Худо моро қаноатманд гардонда метавонад. Агар мо ба ҳама чиз қонеъ бошем, яъне мо ба дигар чизҳо кӯшиш надорем.

Ба ман ин калимаи „кӯшиш“ он қадар маъқул нест, ин ба монанди он аст, ки ман боз беҳтар шудан мехоҳам. Ман рӯҳафтадам, қонеъ нашудани ман маро ба назди ӯ мекашад, ки барои худро бебарор ҳисобидагон чизи кубе дорад.

Шумо бештар калимаи „эҳё“-ро истифода мекунад, аммо бо рӯҳбаландии ҳиссиёт баробар намекунад. Оё эҳё бо ҳиссиёт пайваستاгӣ дорад?

Албатта. Тамоми зиндагиамон аз ҳиссиётҳо пур аст; ин ҳам ғам, ҳам шодӣ ва хурсандӣ. Мо барои ҳамду сано гуфтан ва хурсандӣ кардан асос дорем; ман гуфтан намеҳоҳам, ки одамон албатта бояд ҳамду сано гӯянд, аммо барои ин дар ҳақиқат сабабҳо зиёданд. Агар файз маро дар он бовар кунонад, ки дар шахси Исои Масеҳ росткорию ман дар назди Худо комилан бегуноҳ аст ва ба шарофати Хуни Исо ман ҳақ дорам ба қудси қудсҳо дароям ва ман набояд мубориза барам, ҷанг кунам ва ғам хӯрам, пас сабаб барои ҳамду саногуӣ вуҷуд дорад!

Аз ҳама муҳим он аст, ки ин на танҳо як ҳиссиёти номуайян аст. Хурсандии шумо дорои асоси пурқувват мешавад.

Шумо боз ва боз аз сари нав ба хуни Исо бар мегардед. Фикр намекунам, ки одами оддӣ қимати хуни Исоро, ки ба зиндагии ҳаррӯза дахл дорад, мефаҳмида бошад. Оё шумо ҳама вақт таъсири хуни Масеҳро ҳис мекунед?

Ҳа, аммо мо бояд муайян кунем, ки дар зери мафҳуми „хуни Исо“ чиро дар назар дорем? Баъзе имондорон ба изтироб меафтанд, вақте ки дар мавъиза дар бораи хун суҳан меравад. Ҳангоме ки дар бораи хун суруд меҳонанд, онҳо худро гум мекунанд, барои он ки намуди хунро дида наметавонанд. Дар ҷарроҳӣ якум бор ҳозир шуда, ҳамшираи тиббӣ метавонад аз хуш равад, вале ба ҳар ҳол масеҳиён бо салиб ва хуни Исои Масеҳ фаҳр мекунанд. Барои чӣ? Дар Аҳди Қадим як воқеаи аҷоиб аст — таъини Фисх. Дар замини мисриён дар ҳар як хона нахустзодагон ҳалок шуданд, гайр аз он хонаҳои авлоди яҳудиён, ки барраро қурбонӣ карда, хуни ўро дар дарҳои худ молиданд. Дикқат кунед ба суҳанон: Худо гуфт: „Хунро дида аз боми шумо хоҳам ҷаҳид“. Дикқат диҳед, ки суҳанҳои „он хун барои шумо аломате хоҳад буд“ (Хур. 12:13) дар он вақт садо доданд, ки барраро қурбонӣ карданд ва хуни ўро ба дар пошиданд. Нишонаи чӣ? Ин рамзи тайёрии барои доварӣ буд. Худо гуфт: „Зарба мезанам“, аммо хун шаҳодат мекард: „Дар ин ҷо барра ба қурбонӣ оварда шуда буд; ҷазое, ки бояд ба сари писари аввал меомад, бар барра қарор гирифт, тақрор мумкин нест“.

Инак, хун — ин рамзи он аст, ки доварӣ қаноатманд гардонда шуд. Ҳамаи ин ҳамин хел сода аст; хун ҳама вақт дар бораи анҷоми кори Масеҳ шаҳодат медиҳад.

Мо бештари вақт як суруди аҷоибро меҳонем:

Исо, дӯсти гуноҳкорон,
Мо дар ҳифзи Туем!
Худо ба хуни рехтаи Ту назар мекунад,
Ва дар он ягона муҳофизати мо аст.

Хун — ин аломати он аст, ки ҷазое ки ман сазовор будам, аллакай ба амал омад.

Ин ба зиндагии ҳаррӯзаи мо дахл дорад?

Албатта! Хун як бор ва то абад рехт, вале мо бояд бо он пошида гаштанро бо имон қабул кунем ва хоҳиш кунем, ки бо он ҳама

чизе, ки барои алоқа доштан бо Худо ҳалал мерасонад, харида шавад.

Ин китоб соли 1950 навишта шудааст. Он вақт шумо бо некбинӣ ба иштироки Худо дар зиндагии халқи Худ назар мекардед. Ақидаи шумо мисли пештара некбинона аст?

Ман комилан ба ҳаяҷон омада будам, ки Худо ин китобро чӣ тавр истифода бурд. Аммо сабаб на дар ҳуди китоб аст, балки дар қорҳои Худованд ва дар ташнагии рӯҳии имондорон аст. Ҳозир онҳо беш аз пеш ташнаанд ва ман меҳохам рӯзҳои мондагии худро дар ёри ба онҳое, ки ба Ҷолҷолто ва ба ҳуни Худованд, ба озодаи ва ба эҳё муроҷиат мекунам, гузаронам.

Ва машҳурияти бардавоми ин китоб — ин аломати ҳуби он аст, ки одамон ба ин хабари хуш гӯш медиҳанд — хабар дар бораи Масеҳ ва ҳуни Ё. Шумо барои ҷамъбасти сӯҳбати мо дар бораи таваллуди тозаии рӯҳӣ ягон сухани иловагӣ гуфтан меҳохед.

Аз ҳама муҳим он аст, ки аз ҳудамон сар кунем; на аз дигар кас, балки аз ҳудамон. Шояд дигар кас ноҳақ аст, аммо ман низ ноҳақам, барои он ки ман нисбати вай парво надорам. Барои ҳамин, агар ҳуди ман ҳаваси эҳёи шахсӣ дошта бошам, он гоҳ бояд аз ҳудам сар кунам. Дуюмаш, ман чунин фикр мекунам, ки суханҳои Финни*⁴-ро бояд аз худ кард: „Пеш аз эҳё аввал рӯҳафтодагӣ меояд“. Барои ҳамин, одатан ин тавр мешавад, ки вақте шахс барои иқроӣ шудан ба рӯҳафтодагии худ тайёр аст, имконияти эҳё тезтар фаро мегирад. Эҳё аз иқроӣ шудан ба мӯҳтоҷии мо ба он сар хоҳад шуд.

Ман бояд таъкид кунам, ки эҳё на як водии сабз аст, ки дар пеши чашми мо мешукуфад, балки даштест, ки пур аз „устухонҳо аст“ (Ҳизкиёл 37), ки бояд эҳё шаванд, хезанд ва ба лашкари бузург мубаддал шаванд. Ин на комилшавии масеҳии росткор, балки ба зиндагӣ баргаштани шахсест, ки дарк мекунад, ки ҷои ӯ дар дашти устухонхост.

Ман шунида будам, ки чӣ тавр одамон дар ин иқроӣ мешаванд ва ин ҷӣ гуна дилхоро шикаста мекунад: „Ҷои ман андаруни дашти устухонҳо аст, гарчанд ман коҳинам, аммо ин дашти пур аз устухонҳо!“ Хеле хуб, бародарам; ту бояд Худовандро шукр кунӣ, ки тавонистӣ иқроӣ шавӣ. Ҳатто дарккунии он туро лоиқи Масеҳ мекунад. Танҳо ба шарофати шикастхӯрии ту Ё бо ту пайваست аст; Исо дар гуноҳ хуб сарфаҳм меравад. Дар ин ҷо ба Ё ҳеч кас баробар нест. Вақте ки ҷойро дар ин дашт нигоҳ медорӣ, ту талабгори эҳё мешавӣ ва ту ноумед намешавӣ.

Шарҳ

- ¹ „С“ — аз „Christ“ (аз заб. англ. — Масех); „I“ чонишини „ман“ (аз англ.)
- ² Мумкин аст, баъзеҳо ба ҳаққонияти ба гуноҳ нисбат додани шармгинӣ, дамдуздӣ ё тарс шубҳа доранд. „Агар хоҳед онро сустиродагӣ, буздили ё ноустуворӣ ном деҳед — меғӯянд онҳо, — танҳо гуноҳ не. Дохил кардани ин камбудихо ба гуноҳ гирифтори асорат шудан аст“. Ба ин нигоҳ накарда, баръакси он дуруст аст. Агар ин камбудихо гуноҳ набошанд, мо бояд бо онҳо дар зиндагӣ розӣ шавем, чунки аз онҳо раҳой нест. Аммо агар ин ва мисли он камбудихо дар ҳақиқат гуноҳ бошанд, он гоҳ мо метавонем аз онҳо тоза шавем ва аз онҳо раҳой бинем ва онро „дар таҳти хуни муқаддаси Ў“ бимонем, агар гуноҳ будани онро фаҳмем. Дар ҳақиқат онҳо гуноҳ ҳастанд. Сарчашмаи он — беимонӣ ва ғурури чаппагашта мебошад, ки ба хизмати Исо ҳалал мерасонданд ва Ўро аз мо микдори зиёд пинҳон доштанд.
- ³ Сперцен Ч. (1834–1892) — рӯҳонии машҳури англис, ки мавъизаҳои ӯ ба забонҳои зиёд тарҷума шудаанд.
- ⁴ Финни (Финней), Ч.Г. (1792–1875) — ҳуқуқшиноси амрикоӣ, ходими барҷастаи ҳаракат барои эҳёи имон дар аввали асри 19.

Мундариҷа

Сарсухан	3
Муқаддима	4
Боби 1 Дилшикастагӣ	5
Боби 2 Косаҳои лабрезшуда	8
Боби 3 Роҳи мушоракат	12
Боби 4 Роҳи Муқаддас	17
Боби 5 Кабӯтар ва Барра	24
Боби 6 Эҳёшавӣ дар оила	30
Боби 7 Хас ва чӯб	35
Боби 8 Барои хизматгор шудан шумо тайёред?	39
Боби 9 Қувваи хуни Барра	43
Боби 10 Бегуноҳии худро ҳимоя кардан?	47
Боби 11 Чил сол дар роҳ — Мусоҳиба бо муаллиф ..	52
Шарҳ	62

Дар зери аломати Ҷолҷолто

Зиндагии шумо ба муборизаи беҳолкунанда барои зинда мондан табдил ёфтааст?

Шумо дар зери бори воҳима, тарс, айбдорӣ, ғазаб ва дигар ҳиссиёти ба ин монанд ҳамида шудаед? Шумо кӯшиш мекунед оромии дохилӣ пайдо кунед ва ҳаёти худро пурмаънотар гардонед?

Чуноне ки муаллиф, Рой Ҳессион, таъкид мекунад „тағйиротҳо дар доираҳои амиқтарини ҳаёти шумо оғоз меёбанд“. Маҳз дар ҳамин ҷо итоаткорӣ ва тавбаи шумо метавонанд ҳаёт ва муҳаббати Худоро бедор кунанд ва шуморо бо роҳи Ҷолҷолто ба сӯи озодӣ, ба сӯи Исои Масеҳ баранд, ки Ӯ ҳамаи имондоронро ҳаёти нав мебахшад.

Рой Ҳессион соли 1908 дар Лондон таваллуд шудааст. Ҳамчун башоратдиҳанда, ӯ хизматгузории худро дар байни ҷавонон сар кард ва ба зудӣ дар Британия машҳур гашт. Соли 1947 Рой Ҳессион дар ҳаракати Бедоршавӣ дар Африкаи Шарқӣ иштирок кард. Натиҷаи ин кор навиштани китоби „Дар зери аломати Ҷолҷолто“ гардид, ки соли 1950 нашр шуд. Ин китоб бо тиражи 1 миллион паҳн гардид ва ба зиёда аз 50 забон тарҷума шудааст. Рой Ҳессион соли 1992 вафот кард, аммо хизматгузории ӯ ба шарофати китобхояш давом дорад, ки дар тамоми ҷаҳон ба воситаи ташкилоти “*The Roy Hession Book Trust*” паҳн карда мешаванд.